

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 25th, 1963 — No. 618 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Voorwaarde of Vrucht

De tijd zit ons niet mee om Hervormingsdag te vieren.

Rome heeft pas een nieuwe Paus en het is duidelijk dat deze nieuwe bewindvoerder in de Rooms Katholieke kerk in het voetspoor van zijn voorganger zal gaan. Met andere woorden: het concilie te Rome zal worden voortgezet en dit concilie heeft in de grond van de zaak geen ander doel dan het herenigen van de gehele christenheid in één kerk.

Over dit concilie zijn reeds verschillende opmerkingen gemaakt. Men heeft het toegejuicht en men heeft het afgekraakt. Over één ding zijn voor- en tegenstanders het wel eens: wat dit concilie ook mag bereiken, in wezen blijft Rome zichzelf. Dit te ontdekken of twijfelachtig te stellen, kan alleen maar ten doel hebben de gezindheid gunstig te stemmen. Maar twijfel of ontkenning dekken de werkelijkheid niet.

Het is ons wel zo lief. Men mag over de Rooms-Katholieke Kerk denken zo men wil, men mag diepgaande verschillen hebben, maar men zal moeten toegeven, dat zij een organisatie is, die in wezen niet verandert. Zou zij dit wel doen, dan zou zij — terecht — alle respekt van anderen verliezen.

Dit kan uiteraard gemakkelijk worden misverstaan, zeker, indien wij samen wilen herdenken, wat daar in Wittenberg in het jaar 1517 plaats greep. Het was immers Luther's bedoeling niet uit zijn kerk te gaan. Hij wilde die kerk hervormen, hij wilde die kerk tot nieuw leven brengen en de verkeerde dingen er uit snijden. Dat heeft hij met de uitbanning uit die kerk moeten bekopen, en velen met hem.

Maar ondanks de doorwerkende kracht van de reformatie en ondanks het aantal gelovigen, die deze kerk de rug toegekeerd hebben, is de Roomse kerk zichzelf gebleven. Zij is niet veranderd. Haar gezag is onaangetast.

Wie daaraan twijfelt moet maar eens een Roomse kerk binnenstappen. Of hij wil of niet, maar hij komt onder het beslag van een zekere aristocratie, die je het zwijgen oplegt. Met durft in zulk een gebouw haast niet hardop spreken. Wat dit betreft konden vele protestantse kerken hier een lesje leren. De geestelijke leidslieden in de Roomse kerk hebben inderdaad iets te zeggen. Zij hebben gezag en dit gezag wordt door de leken erkend. Volmondig en onvoorwaardelijk.

Daarom, wie denkt dat het concilie te Rome een wezenlijke verandering van de R.K. Kerk teweeg zal brengen, zal vroeg of laat bemerken, dat hij zich vergist heeft. Zeker, het concilie zoekt de hereniging van de gehele christenheid, maar dan in die ene kerk, die Rooms-Katholiek heet.

Dit te zeggen is geen hardheid. Het is ook geen ontkenning, dat wij protestantse christenen, broeders en zusters hebben in de Rooms-Katholieke Kerk. Zomin als het bij Luther tegen individuele mensen ging, net zo min mag het bij ons tegen mensen gaan. Hervormingsdag is dan ook geen herdenking van het feit, dat Luther enkele honderden jaren geleden verschillende leidslieden schaakmat heeft gezet. Het feit, wat wij herdenken, is dat de Heilige Geest de kracht van het Woord Gods heeft doen doorbreken.

Zouden wij Luther op een monument zetten en hem een aureool om zijn hoofd hangen, dan zouden wij precies de fout maken, die hij wilde bestrijden. Met de kracht van zijn gehele persoonlijkheid heeft hij willen doen uitkomen, dat niet de mens, zelfs niet een priester of een paus, ja zelfs niet de kerk in staat is iets te doen aan de zaligheid van een man. Het zou ondankbaarheid en een miskenning van zijn werk zijn, indien wij van Hervormingsdag zouden maken een dag, waarop wij herdenken, dat een man, bij de naam Luther, de reformatie bewerkstelligd heeft.

Het was juist Luther's strijd, dat hij wilde aantonen, dat het geloof in Jezus Christus alleen, en niets anders, ook niet de werken der wet, een mens rechtvaardigt. Schuldbelijdenis was voor Luther — en met hem voor allen die geloven — niet **voorwaarde**, maar **vrucht** van de liefde Gods. Hoe heeft hij getracht duidelijk te maken aan de mensen, dat God, en God alleen bezig is met het redden van Zijn schepping en dat het heil in Christus alléén van God komt, zonder dat iemand of iets daaraan kan medewerken. Ik kan niet tot God komen, ook al zit ik nog zo diep in het moeras, ook al heb ik nog zo'n enorme sohuld op mijn rug, als God mijzelf niet eerst tot Zich trekt. De vraag is gewettigd, of wij dit niet tezeer over het hoofd zien. Zeker, wij noemen ons zelf protestant. Wij zeggen, dat wij het radikaal oneens zijn met wat de Roomse kerk leert. Dat zeggen wij. Denken wij dit ook altijd?

Overal zal het wel eens voorkomen, dat iemand een diepe val maakt. Wie zichzelf kent, zal zich wachten tot het bekritiseren van dezulken. Als er in de kerk een afkondiging gedaan wordt, dan zijn wij zeer benieuwd wie de betrokkenen wel mogen zijn en wat er precies is gebeurd en wij weten ook wel te zeggen, hoe dit weer recht komen moet. Ja maar, zijn wij er ons daarbij van bewust, dat de weg terug alleen maar open ligt, als God die gevallene weer opzoekt in Zijn liefde? En is ons gebed daarop gericht? Als iemand ons iets gedaan heeft, wel dan verwachten wij dat zo iemand zich tot ons wenden zal, en erkennen zal wat verkeerd geweest is. Maar dit is het grote, dat God daar niet op wacht. Hij komt het eerst naar de zondaar toe, en omdat Hij het eerst komt kan de zondaar tot Hem komen. Zo onbegrijpelijk groot is het.

Hervormingsdag vieren is maar niet een kwestie van herdenken. Het is niet het opfrissen van een paar historische gegevens. Hervormingsdag vieren is een zich opnieuw bewust worden van wat God gedaan heeft, — en nog doet.

Het grote thema — als wij dit zo noemen mogen — van de Hervorming is geweest, de rechtvaardiging door het geloof alleen. Daarbij valt de nadruk niet alleen op de **rechtvaardiging**, het valt eveneens op het **geloof**, op het geloof alleen. En wie mocht denken, dat dit voor Luther een statische uitspraak is geweest, moet eens lezen, wat Luther bad de avond vóór de dag, dat hij voor keizer Karel V moest verschijnen op de Rijksdag te Worms in 1521. Luther had nog al eens de gewoonte hardop te bidden, ook al was hij alleen in zijn kamer. Vrienden hebben enkele van die gebeden zonder zijn voorkennis opgeschreven. Zo ook dit gebed, dat hij bad voor het grote moment, dat hij de keizer moest ontmoeten. Hieruit blijkt duidelijk hoezeer Luther overtuigd was van zijn eigen kleinheid, maar tevens hoe hij in het geloof wórstelen moest. Of beter, hoe God hem deed worstelen, om hem des te sterker te doen staan. Dit was zijn gebed:

> "O Almachtige en eeuwige God! Hoe vreselijk is deze wereld ... Zie zij opent haar mond om mij te verzwelgen en ik heb zo weinig vertrouwen in U! Mijn vlees is zo zwak en de satan is zo sterk! Als het alleen in de kracht van de wereld zou zijn, dat ik vertrouwen kon, dan is het gebeurd. Mijn laatste uur heeft geslagen, het oordeel is over mij uitsproken! O God ... o God! ... helpt U me toch tegen al de wijsheid van de wereld in. Doe het toch; U moet het doen ... U alleen ... want dit is niet mijn werk, maar het Uwe. Ik heb hier niets te doen, niets te verdedigen tegenover deze groten der wereld! Ik zou moeten willen dat mijn leven vredig en gelukkig zou verlopen. Maar het is Uw zaak ... en het is een rechtvaardige en eeuwige zaak.
>
> Here, waar biljft U? ... O mijn God, waar bent U? ... Kom, kom toch! Ik ben klaar ... Ik ben bereid mijn leven te geven voor Uw waarheid ... lijdzaam als een lam. Want het is een rechte zaak — Uw zaak. Ik wil niet bij U vandaan, nu niet en voor eeuwig niet ... Ook al zou de wereld vol duivels zijn, al zou mijn lichaam, dat toch het werk van Uw handen is, geslacht worden, op straat uitgestrekt worden, in stukken gesneden worden, tot as verbrand worden ... Mijn ziel is van U ... Ja! Uw Woord is mijn garantie. Mijn ziel behoort U toe, zij zal altijd bij U zijn ... Amen! O, God, help me toch! ... Amen!" *)

Als wij goed luisteren, horen wij niet slechts Luther bidden, maar horen wij de Geest Gods bezig iemand vast te klinken aan de waarheid naar de Schriften. De geschiedenis is een eenheid. Zoals de Geest van God het deed met Luther, wil Hij ook thans doen met de "zonen der reformatie."

D.F.

*) "Martin Luther The Man" by Ruth Gorden Short, Good News Publishers, pp. 30, 31.

"Operatie Watergeus" — ter leniging parkeernood — in Amsterdam begonnen. Deze maand is een groep op de Nieuwezijds Voorburgwal in Amsterdam gevestigde textielgrossiers, die zich "Groep T-10" noemt, begonnen met de "Operatie Watergeus", waarmee zij hopen enige soelaas te brengen in de parkeernood in de Amsterdamse binnenstad. Tot dat doel willen zij elke werkdag van enige punten buiten de stad, waar veel parkeerruimte voor langparkeerders aanwezig is, boten laten varen naar het centrum en 's avonds weer terug.

Foto boven: Instappen van deelnemers bij het Olympisch Stadion. Onder: Uitstappen bij de Torensluis.

AMERIKAANS COMITE VOOR NES-AMMIM
Ds. Bakker en dr. Hommes bezochten Grand Rapids

Twee Nederlandse predikanten hebben de afgelopen dagen een bezoek aan Grand Rapids, Mich. gebracht, t.w. ds. R. Bakker en dr. N. J. Hommes, beiden predikant van de Gereformeerde Kerk te Rotterdam.

Als vice-chairman van de internationale federatie die zich bezighoudt met de verhouding tussen de Kerk en Israël heeft ds. Bakker enige conferenties in New York bijgewoond. Een andere organisatie, die zich eveneens op dit terrein beweegt, is de Near East Council, waarvan ds. Bakker en dr. Hommes eveneens vergaderingen hebben bijgewoond.

In Grand Rapids hebben beide predikanten lezingen gehouden voor de Theologische Hogeschool der Christian Reformed Church, het Calvin Theological Seminary.

Ds. Bakker sprak over de "missionary approach to the Jewish people," een onderwerp dat hem uiteraard zeer na aan het hart ligt, daar hij sinds 1935 namens de kerk van Rotterdam-Centrum zich met deze ingrijpende problemen bezig houdt.

Met nadruk betoonde ds. Bakker, dat de kerk in het algemeen de oud-testamentische beloften aan Israël heeft vergeestelijkt. Dit is niet in overeenstemming met wat de Bijbel ons over de kinderen van Israël leert, want we lezen nergens in de Heilige Schrift dat God Israël heeft verworpen. Wél lezen we steeds weer in de Bijbel dat God Zijn ontferming betoont aan de kinderen van het volk, dat Hij zich uitverkoren heeft.

De Christelijke kerk heeft evenwel in de geschiedenis niet vooraan gestaan om de Joden met het evangelie tegemoet te treden, maar heeft eerder een religieus antisemitisme ontwikkeld.

WANTROUWEN

Dit geldt vooral ten aanzien van de Middeleeuwen, toen de kerk meende dat de Joden voor het koninkrijk Gods helemaal hadden afgedaan. Men kan zich voorstellen, dat deze eeuwenlange vervolgingen een stempel op de Joden hebben gedrukt. Er is een zeker wantrouwen te overwinnen wanneer men als christen met een Jood spreekt. Een begrijpelijk wantrouwen heeft zich van hen meester gemaakt, aldus ds Bakker, die nadrukkelijk stelde, dat Israël's totale verwerping nergens in de Heilige Schrift wordt genoemd. De nieuw-testamentische kerk groeit op uit dat deel van het Jodendom, dat Jezus Christus belijdt. En de apostel Paulus zegt, dat de gelovigen uit de heidenen hierbij worden ingelijfd (Rom. 11). In datzelfde hoofdstuk wordt ook nadrukkelijk gezegd, dat God Israël niet heeft verstoten. Daarom, zo meende ds. Bakker, blijft er een relatie bestaan — een relatie, die, naar de Schriften, nooit verbroken is geweest — tussen Israël en de Kerk. Zij zijn tezamen de medeburgers der heiligen en de huisgenoten Gods, en er is dus principieel geen verschil tussen "Jood en Griek".

NEDERZETTING

Ds. Bakker heeft gedurende zijn verblijf te Grand Rapids uiteraard meer dan eens over het uitgebreide onderwerp Israël en de kerk gepraat. Zijn bijna 30-jarige kerkelijke arbeid is steeds op de Joden gericht geweest en hij heeft dan ook met meer dan een gemiddelde belangstelling de wording van de staat Israël en de stormachtige ontwikkeling van dit jonge land gadegeslagen. Het kan haast niet anders of tijdens de informele contacten te Grand Rapids werd ook de naam Nes-Ammim genoemd, de christelijke nederzetting die in het begin van dit jaar in Israël is gesticht. Ds. Bakker heeft aanvankelijk deel uitgemaakt van het bestuur van deze nederzetting, doch heeft zich onlangs daaruit teruggetrokken. "Ik sta er volkomen buiten," aldus vertelde ds. Bakker Uw correspondent, "en nu bestaat het bestuur uit christelijke zakenlieden uit verschillende landen."

In Zwitserland, Duitsland en Nederland hebben verscheidene figuren uit de zakenwereld belangstelling getoond voor dit project, waarvan de uitvoering overigens zich nog in een zeer pril stadium bevindt. Sedert deze zomer bestaat ook een comité in de Verenigde Staten, dat wellicht binnen afzienbare tijd meer van zich zal doen horen.

VLIEGREIZEN

De grootste belangstelling kan voor Israël worden gewekt indien een persoonlijke kennismaking met dit land mogelijk is, en daarom is het niet van belang ontbloot te weten dat sedert enige tijd populaire vliegreizen naar dit land worden gemaakt van Nederland uit. In Nederland is reeds geruime tijd de stichting THACIR werkzaam, die door gecombineerde reizen een tocht naar Israël binnen het financieel bereik van meer mensen tracht te brengen. Contacten met de Dutch Immigrant Society te Grand Rapids hebben perspectieven geopend die meer intensief contact met Israël mogelijk schijnen te maken.

Dr. N. J. Hommes heeft aan Calvin Seminary een uiterst boeiende lezing gegeven over het leven en werk van de Franse wijsgeer-wiskundige Pascal gegeven. Dr. Hommes heeft zich steeds geïnteresseerd voor Franse studiën, welkebelangstelling vermoedelijk niet vreemd is aan studieverblijf in Frankrijk. Hij schreef o.m. een boek over Calvijn. As vertegenwoordiger van de Thacir was hij uiteraard ten zeerste geïnteresseerd in een mogelijke bevordering van de toeristische belangstelling voor Israël.

Voorafgaand aan hun bezoek aan Grand Rapids hebben ds. Bakker en dr. Hommes ook bezoeken gebracht aan New York, Philadelphia, en Acron, Pennsylvania, het centrum van de Mennonieten. Beide predikanten zijn in een nederlands-talige kerkdiest in de Christian Reformed Church aan de Grandville Avenue, te Grand Rapids, voorgegaan.

Andy Velthoen.

Een eeuw geleden deed Dr. Kuyper intrede in zijn eerste gemeente

Het is nu al meer dan honderd jaar geleden dat dr. Kuyper intrede deed in zijn eerste gemeente Beesd, volgens een bericht in dagblad "Trouw".

Voor velen van ons is Kuyper een begrip geworden van standvastigheid en strijdvaardigheid. Het is daarom goed er eens aan herinnerd te worden hoe dezelfde Kuyper er geestelijk voorstond aan het begin van zijn actieve leven, waarover hij schrijft in zijn "Confidentie". Hieruit blijkt ons dan weer hoe God Zelf zijn werk in stand houdt en daartoe eenvoudige mensen zoals Pietje Baltus wil gebruiken in Zijn dienst.

De eerste preek die Kuyper, toen nog proponent, hield in zijn eerste gemeente was op Goede Vrijdag 1863, naar aanleiding van de tekst "En Jezus het hoofd buigende, gaf de geest". In die tijd was hij nog vrijzinnig van opvatting. Ondanks dit feit werd de gematigd-orthodoxe gemeente van Beesd getroffen door Kuyper's sympathieke verschijning. Over zijn gave als redenaar was ieder het eens.

Op 9 augustus, 1863 deed hij zijn intrede met een preek over de tekst "Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander". Onder zijn gementeleden waren ook enkele "fijnen", die het hem zeker niet gemakkelijk maakten. Hij zegt hierover zelf:

"Met een bevend hart, zoals een jong predikant zulke vuurtjes tegengaat, klopte ik, op de gang van mijn huisbezoek ook bij die "fijne", dwepende lieden aan. Ik werd er verre van innemend ontvangen. Ze hadden wel gehoord dat mijn orthodoxie nog in de geboorte stak. Toch stieten deze eenvoudige, zij het ook wat geprikkelde zielen, mij niet af. Hier, zo voelde ik, zat ten minste de sleur niet, hier sprak een overtuiging. Bovendien, er was kennis. Ik kon mij, met mijn povere bijbelkennis, niet met deze eenvoudige lieden meten. En, wat voor mij althans de meeste aantrekkelijkheid had, hier sprak een hart, dat een geschiedenis, dat een levenservaring, dat eigen gewaarwordingen en aandoeningen niet slechts had, maar ze ook kende."

Het was waarschijnlijk door zijn aanhoudende bezoeken en vriendelijkheid, dat hij wat genegenheid wekte, zoals hij zelf ook zegt.

"De woordenstrijd nam allengs een einde. Wel deed ik mijn best om mijn eer als predikant op te houden, maar toch, ondanks mijzelven, voelde ik bij die ontmoetingen meer neiging tot luisteren dan tot spreken en na zulk een samenspreken vlotte het preken beter. Toch hinderde het mij, dat men zo stijf op zijn stuk stond. Zoveel inschikkelijkheid, als ik betoonde, had, meende ik, op enige toegevendheid aanspraak. Maar neen, van toegevendheid nooit een zweem. Ik merkte zo, het was die lieden niet om mijn toegenegenheid maar om de triomph van hun zaak te doen. Ze wisten van geen schikken of plooien en al meer kwam ik voor de pijnlijke keus te staan van óf mij scherp tegen hen te zetten óf onverbiddelijk mee te gaan tot "de volle souvereine genade", zoals zij het uitdrukten, in beginsel erkend was. Welnu, ik heb mij niet tegen hen gesteld en ik dank nog mijnen God, dat ik die keuze deed. Hun taaie volharding is mij de zegen voor mijn hart, het opgaan der morgenster voor mijn leven geworden."

Het is vooral Pietje Baltus geweest, een jonge vrouw in de dertiger jaren, die grote invloed op Kuyper uitgeoefend heeft. Ze vermaande Kuyper en ze was pas na herhaald aandringen bereid hem de hand te reiken; zij het dan niet als leraar maar als medemens. Zij wist dat "ze de Heere mocht aanlopen als een waterstroom en ze was niet eerder los van de dominee, voordat de Heere hem van haar ziel kwam over te nemen en zij de vreugde mocht genieten, dat de Heere hem voor Zijn rekening genomen had," zo schrijft Kuyper later.

Ook in zijn latere leven heeft Kuyper de eenvoudige Pietje Baltus in ere gehouden. Toen hij opgeklommen was tot minister-president stond haar foto op zijn schrijfbureau.

In 1867 nam Kuyper afscheid van Beesd met een preek over de woorden uit het Onze Vader "Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren". Die vergeving had hij in Beesd leren kennen, al was het ook op latere leeftijd. Daarom kunnen we ons de woorden van Kuyper begrijpen die hij gesproken moet hebben tegen een klein meisje bij één van zijn afscheidsbezoeken, "Kind, zal je vroeg den Heere Jezus zoeken? Ik heb hem niet vroeg gezocht. Maar Hij heeft mij gezocht en ook gevonden."

P. Tameling.

Beelden van en uit NEDERLAND

Waaraan dankt Nederland zijn uitzonderlijk gunstige economische positie?

Is die positie zo uitzonderlijk gunstig?

Sommige van onze Canadese vrienden, die een tijdje in Nederland verkeren zijn daarvan niet geheel overtuigd. Het "netto"-loon van de gewone arbeider — zeggen ze — is nog maar matig, de prijzen van tal van consumptie-goederen zijn heel hoog en de woningvoorziening armoedig.

De Bijbel leert ons, dat het in de oudheid ook al bekend was, welk verschil het maakte van welke kant je de zaak bezag. Het is kwaad, het is kwaad — zegt de koopman als hij moet kopen. Daarna, als hij verkoopt, roemt hij de zelfde waar.

Het valt niet te ontkennen, dat het er in Nederland vandaag de dag rooskleurig voorstaat.

Het "gross national product, which measures the value of the nation production" — zoals het Canadese jaarboek zegt — neemt per jaar toe; er is full employment, de handelsbalans is gunstig en zo meer.

Nu zoekt geen enkele oud-Nederlandse emigrant hierin een reden om naar Nederland terug te keren. Dit loopt bijna zonder uitzondering op een teleurstelling uit. Later vertellen we wel eens waarom. Doch het feit van een sterk verhoogde welvaart werkt natuurlijk de lust tot emigratie niet in de hand. Dat is vanzelfsprekend.

Waaraan dankt Nederland, dat er in 1945 en de daarop volgende jaren zo berooid uitzag, nu deze nog steeds toenemende welvaart?

In de voornaamste plaats aan het typisch, ietwat flegmatieke karakter van zijn bevolking. Nederland heeft minder "mandagen" verloren (dat zijn de dagen vermenigvuldigd met het bij stakingen betrokken personen) dan enig ander land. Grote arbeidsconflicten zijn er nog niet geweest. Dit is mede te danken aan de verstandige politiek van de Nederlandse vakverenigingsleiders, van de socialistische evengoed als van de Prot. Christelijke en R.K. Deze hebben de loon- en arbeidsvoorwaarden in de afgelopen jaren niet opgeschroefd en volle medewerking verleend aan een geleidelijke verbetering.

In dit opzicht liet het Nederlandse vakverenigingswezen een van zijn gunstigste zijden zien. Er heerste vrede in het bedrijfsleven, er was een goed contact tussen de organisaties van werkgevers en werknemers (b.v. in de Stichting van de Arbeid) en de Regering kon de teugels vieren.

Vandaag dreigt er een kink in de kabel te komen. Het nieuwe kabinet, onder leiding van de "tweeling" Marijnen - Biesheuvel, ziet zich plotseling voor moeilijkheden geplaatst. De eisen van de arbeiders inzake een forse loonsverhoging (b.v. van 8 en vervolgens 10 à 12%) werpen schaduwen op zijn weg.

De vakbonden en hun leiders, een beetje bang om de invloed op hun leden te verliezen, draven mee. En daarmee is het niet alleen een sociaal-economische kwestie, doch tevens een politieke.

De Regering had nl. in haar z.g. regeringsverkaring gezegd:

> "Ook blijft de Regering het wenselijk achten het op stabilisatie van de prijzen gerichte beleid ten principale voort te zetten."

De loonpolitiek is — het spreekt vanzelf — een uiterst belangrijke factor.

In de Kamer heeft de Regering de slag gewonnen. Dat wil zeggen, zij kreeg instemming van de meerderheid voor haar plannen, eventueel "forse" loonsverhogingen, tussentijdse veranderingen van collectieve arbeidsovereenkomsten etc. gepaard te doen gaan met huurverhogingen, verzwaring van indirecte belastingen en andere middelen om "inflatie" tegen te gaan. Er heerst wel enige spanning over de afloop. De arbeiders willen een grotere hap uit de "welvaarts"-koek. En zij hebben er ook wel een beetje recht op, dunkt ons zo.

Maar, welke zijn de invloeden er van op de produktiekosten, de exportmogelijkheden en andere factoren? Zal Nederland zich blijven verheugen in een voortdurende expansie of komt er ook hierna weer een terugslag?

De economen van onze tijd spreken nogal een boud woord, doch dit is eerder gehoord — o.a. in 1927-1928 in de Verenigde Staten — en hoe snel kan het veranderen. Intussen, het oude vaderland verkeert in blakende welstand.

Dit is ook een gave Gods!

— —

Ons Koninklijk paar en kroonprinses Beatrix zijn op reis in het land der Meden en Perzen. Ook daar is veel veranderd — en niet in gunstige zin — sinds het in de dagen van Daniël een wereldrijk was. Het Nabije Oosten is blijven stilstaan en sommige Christenen, die alleen in conservatisme een belichaming van wet en evangelie zien, mogen er lering uit trekken.

Het leven staat nooit stil.

En God geeft voor alle tijden de roeping en verantwoordelijkheid, die zij, levend uit het Bijbels getuigenis, allereerst dienen te verstaan.

Cn.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

Ingezonden

A.R.S.S. - Waarheen?

De Banff studie conferentie van de A.R.S.S. behoort weer tot het verleden. Volgens een voorgaand artikel in dit blad hebt U kunnen lezen dat er een dringende behoefte bestaat aan een christelijke universiteit. Een streven om dit doel te bereiken is daarom een zaak die ons allen bezig moet houden en wij zijn geroepen om ons hiervoor daadwerkelijk in te spannen.

Gezien deze belangrijkheid is het juist daarom zo uitermate jammer dat de A.R.S.S. in dit beginstadium reeds afwijkt van haar constitutie en van Gods Woord.

De constitutie zegt namelijk dat de basis van de A.R.S.S. is: "The infallible, all sufficient and only authoritative Word of God".

De vraag is nu, hoe is het mogelijk dat de A.R.S.S., die verklaart op deze basis te staan, de conferentie in Banff belegt op Zondag in de Banff School of Fine Arts, temeer nog daar hen verzocht is dit niet op Zondag te doen. Dit druist rechtstreeks in tegen wat God ons gebiedt en verbiedt in het 4e gebod. De organisatoren hebben evenwel gemeend dat **hun** menselijke beweegredenen uitgingen boven de geboden Gods. Gods Woord en Zijn geboden werden krachteloos gemaakt en dat is heel erg en het was ook zeer teleurstellend voor de jongelui die uit principe zich hier niet mee konden verenigen en niet konden komen.

Volgens velen moet dit natuurlijk niet zo letterlijk opgevat worden, dat is ouderwets. Het staat er wel zo, maar zo heeft God het natuurlijk niet bedoeld. De moderne zienswijze bekijkt dit met verlichte ogen, sprekende slangen en ezels is belachelijk en dan die scheppingsdagen en dan ... ja en dan worden er menselijke vraagtekens gezet achter alles wat er in de Bijbel staat, achter alles wat God ons in Zijn Woord geopenbaard heeft.

De A.R.S.S. heeft de eerste stap gezet in de richting van deze moderne zienswijze, die leidt tot het verderf van de Kerk en de A.R.S.S., maar het is zeker niet te laat om dit te corrigeren.

Laat de A.R.S.S. de citatie ter harte nemen van Ds. Van der Laan (C.C. Sept. 27): "Wij moeten ons weer gaan baseren op het volle Woord van God en dit niet verwaarlozen of door onze exegetische regels van zijn kracht beroven.

J. Jager,
83 Winchester Cr.
Calgary, Alta.

Naschrift van de Redaktie:

Gezien de ernst van deze brief hebben wij de president van de A.R.S.S. gevraagd commentaar te geven op Mr. Jager's opmerkingen. Het leek ons dienstig woord en wederwoord tegelijkertijd aan onze lezers voor te leggen.

Red.

Antwoord aan Mr. J. Jager.

Gaarne maak ik van de gelegenheid, mij door de redaktie van **Calvinist-Contact** geboden, om bij dit ingezonden stuk van br. Jager enkele opmerkingen te plaatsen, gebruik, onder dankzegging aan de redaktie voor haar initiatief.

De bezwaren die Mr. Jager naar voren brengt zijn voor mij als voorzitter van de A.R.S.S. niet nieuw. Ongeveer een jaar geleden uitte hij zijn bezwaren tegen de eerste Banff-conferentie met indiening van een voorstel om de conferentie op andere tijden en andere plaatsen te houden. De A.R.S.S. is op zijn voorstel, gehoord ook de bestuursleden van het Westen van Canada, niet ingegaan en was van oordeel dat de bezwaren van Mr. Jager niet van dien aard waren dat de tweede Banff-conferentie niet zou kunnen doorgaan op de wijze van de eerste. De bezwaren die Mr. Jager naar voren brengt zijn echter ernstig overwogen. Daarvan is hij ook in kennis gesteld. Gezien dit alles betreur ik het ten zeerste, dat hij thans gemeend heeft zijn bezwaren publiek te moeten bekend maken, hoewel niemand natuurlijk Mr. Jager het recht daartoe wil ontzeggen.

Het grote probleem van de A.R.S.S. in **Western Canada** is, dat we vanwege de afstanden het zgn. **Labour Day weekend** moeten benutten en een plaats moeten vinden, die ergens tussen Vancouver, Edmonton en Calgary in ligt. We zijn dus wel haast op Banff aangewezen. Het bezwaar dat daar geen **Christian Reformed** of een andere **Reformed church** is, trachten we op te heffen door in onze conferentie-zaal twee kerkdiensten te houden onder de auspiciën van één van Calgary's drie **Christian Reformed churches**. Wij weten van het Woord Gods dat de gemeente niet gebonden is aan een bepaald gebouw. De Here Jezus belooft aanwezig te zijn waar ook maar twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam. De brieven bevatten vele groeten aan gemeenten die ten huize van een bepaalde broeder samenkwamen. Natuurlijk schrijf ik dit niet om het konventikeldom onder ons te bevorderen. Tijdens de tweede Unionville-conferentie, die in de buurt van Toronto werd gehouden, hebben we dan ook een andere weg gevolgd, door 's morgens de dienst bij te wonen in de **Canadian Reformed Church** en des avonds in één van de **Christian Reformed Churches.**

Wat de A.R.S.S. in Banff heeft gedaan is hetzelfde als wat onder ons een vrij algemeen verbreide toepassing vindt voor jeugdkampen, als nl. het conferentie-oord te ver van een bepaalde kerk gelegen is. Ik geef gaarne toe dat deze praktijk geen regel moet worden en dat er ook wel bezwaren ingebracht kunnen worden. Anderzijds zijn er ook voordelen. Zelden heb ik aandachtiger gehoor gehad dan in de kamppreken die ik mocht houden. De prediker heeft dan ook de gelegenheid zijn hele preek af te stemmen op de groep, die daar samen is. Onze jeugd, die over het algemeen trouw ter kerk komt, stelt het op prijs bij zo'n bijzondere gelegenheid ook een "bijzondere" preek te horen, een preek die voor hen een speciale boodschap heeft.

In Banff heb ik twee zeer goede preken gehoord. Ik heb geen moeite mij de teksten te herinneren. Zowel Rev. Schalkwijk in zijn preek over **"the just shall live by faith"** als Rev. Nederlof in de zijne over **"not by might, nor by power, but by my Spirit, saith the Lord of hosts"** hebben het Woord Gods verkondigd in een echter eredienst, waarin de toepassing de student in zijn studie aan de **secular University** niet uit het oog verloor.

Niemand heeft tegen mij in Banff of in Unionville gezegd: "Het is hier niet echt zondag". Ik denk dat de meesten van ons meer bezig geweest zijn met de dingen des Heren, dan anders wel eens het geval is, zij het tot onze schaamte gezegd.

* * *

Maar laat ik ook nog even ingaan op de bezwaren van Mr. Jager. Hij zegt zo positief in zijn "ingezonden stuk", dat de "basis van de A.R.S.S. is: "The infallible, all sufficient and only authoritative Word of God". Het spijt me te moeten opmerken, dat br. Jager hier toch blijkbaar niet de constitutie van de A.R.S.S. citeert. In een preek zou ik tegen deze uitdrukkingen niet teveel bezwaar hebben, maar in een constitutie horen ze niet thuis in deze vorm. Het dichtst komt artikel 7 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis bij de uitdrukkingen hier gebezigd als we belijden: "Wij geloven, dat deze Heilige Schrift den wil Gods volkomen vervat, en dat al hetgeen de mens schuldig is te geloven om zalig te worden, daarin genoegzaam geleerd wordt." De Heilige Schrift is genoegzaam, sufficient, voldoende om de weg der zaligheid te leren kennen. Maar dat maakt haar niet all-sufficient. Waarom zouden we dan nog belijden dat wij de Schrift geloven "omdat ons de Heilige Geest getuigenis geeft in onze harten, dat zij van God zijn"? Waarom zouden we dan nog belijden, dat wij de Here Jezus nodig hebben niet alleen als profeet, maar ook als priester, die "ons met de enige offerande zijns lichaams verlost heeft"? En wat de autoriteit betreft, kennen we toch niet alleen aan de H. Schrift autoriteit toe? De Schrift leert ons juist, dat er geen gezag is dan door God (Rom. 13:2).

De constitutie van de A.R.S.S. spreekt dan ook in andere bewoordingen. In het tweede artikel aangaande de basis wordt gezegd: "Als hoogste **norm** erkent de vereniging de Heilige Schrift, omvattende het Oude en het Nieuwe Testament, door haar aanvaard als het Woord Gods naar de betekenis daaraan door de belijdenisgeschriften der Reformatie toegekend". In het **"Educational Creed"** belijden wij: "dat de Heilige Schrift, het geschreven Woord Gods, in haar onderwijzing omtrent God, onszelf en de struktuur van al het geschapene die integrale en aktieve kracht is, door welke de Heilige Geest ons verbindt met den Christus, Die de Waarheid is en het Licht."

Hier wordt de Heilige Schrift gezien in haar eenheid en in haar stuwende kracht. In al mijn werk is de Heilige Schrift mijn directeur. Een woord van Dr. Runner in **Christian Perspectives, 1962** wordt aangehaald op de folder van de Unionville Conferentie, waarin hij zegt: "The Bible does not give directions, but Direction. It is central religious revelation about God, and man in his central relation to God in the midst of the creation-order." Ik zou Mr. Jager ook willen aanraden de **lectures** van Professor Runner in **Christian Perspectives, 1960** over het onderwerp **"The Relation of the Bible to Learning"** eens rustig te lezen en ernstig te overwegen.

Misschien zou hij dan niet zo haastig hebben geschreven "Dit (de Banff Conferentie op **Zondag** ook) druist rechtstreeks in **tegen** wat God ons gebiedt en verbiedt in het 4e gebod." Wij zouden "**onze** menselijke beweegredenen gesteld hebben boven het Woord Gods", ja, "God's geboden krachteloos gemaakt hebben". Dit is wel zwaar geschut. Als deze br. nu nog geschreven had, dat deze conferentie in Banff indruiste tegen zijn opvatting van het 4e gebod, had ik dit wel wat bescheidener gevonden. Zoals ik reeds zei, ik acht bezwaren heel wel mogelijk, maar van deze kritiek moet ik toch zeggen dat ze langs me heenschiet. Ik word er niet door geraakt. Ik weet te goed dat Banff georganiseerd werd om heel het leven weer te stellen onder de geboden des Heren, onder de van God gegeven orde voor **heel** de kosmos.

We weten dat de Here Jezus onderwijs gaf op de Sabbat, dat Hij op die dag genas en dat Hij er geen bezwaar tegen had dat zijn discipelen aren plukten op die dag, wanneer Hij met hen door de korenvelden wandelde. Volgens de Here Jezus behoeft niemand op zondag achter de gordijntjes van zijn huiskamer te zitten in lege werkeloosheid. Hij heeft de Sabbat bevrijd uit het Farizees wetticisme. Hij wijst de vraag "is het ook geooroofd?" steeds af als een ongeoorloofde probleemstelling. Hij heeft ons weer indachtig gemaakt dat "de Sabbat is gemaakt om de mens en niet de mens om de Sabbat." Daarbij moeten we echter steeds bedenken dat Hij ook "heer over de Sabbat" is. (Markus 2 : 27, 28)

Die zondag in Banff werd het Woord Gods **rijk** verkondigd en verder hebben we die dag zondagsschool gehouden voor onze studenten. Hoe kan br. Jager dit beschouwen als de "eerste stap in de richting van een moderne zienswijze, die leidt tot het verderf van de Kerk en van de A.R.S.S."? Door welke exegetische regels (of kunstgrepen) hebben wij het Woord Gods van zijn kracht beroofd? Om maar niet te spreken van de andere dwalingen die br. Jager ons verwijt. Broeder, is dit broederlijk? Maar genoeg hierover. Ik wil het graag vergeven. Maar het liefste zou ik willen dat U kwam tot een nieuw verstaan, ja, een nieuw beleven van het christen zijn.

R. Kooistra.

SLUITINGSDATUM INDIENING SCHADECLAIMS INDONESIE

Van het Consulaat-Generaal der Nederlanden ontvingen wij de volgende mededeling:

De gelegenheid om bij het Bureau Schadeclaims Indonesië, Hooftskade 1 te 's-Gravenhage de schaden te doen registreren, veroorzaakt door de op 3 december 1957 en daarna door de Republiek tegen Nederlandse eigendommen Indonesië genomen maatregelen en belangen, zal op **31 december 1963 gesloten worden.**

Bij over deze aangelegenheid eventueel te openen besprekingen met de Republiek Indonesië zal met na die datum ingediende claims geen rekening kunnen worden gehouden.

YOUNG PEOPLE SOCIETIES

•

EASTERN ONTARIO LEAGUE FALL RALLY

The Fall Rally of the Eastern Ontario League of the Young Calvinist Federation was held on Monday, October 14, 1963 in Ottawa, Ontario.

Young people from all societies of the league were invited to Ottawa for the weekend.

On Monday afternoon cars left one by one for a sixty mile car rally through Ottawa and Gatineau Park. This car rally was enjoyed by everyone, even though some drove twenty extra miles to find the places indicated on their direction sheet.

The banquet was held at the Capri Restaurant with Kees Van Dieen of Ottawa as toastmaster.

At 7:30 approximately 160 young people met in the Calvin Christian Reformed Church for our annual Fall Rally. The meeting was opened and our vice-president, Ralph Mulder, led in prayer and Scripture reading.

The roll call showed that all ten societies of our league were represented.

Invitations for the 1964 Spring Rally were received from the Brockville, Cornwall and Montreal societies. Voting for the location will take place at the next League Delegate Board meeting.

The trophy for the car rally was won by Henry Ritskes of Brockville.

George Klein gave a report on the 1963 Convention held in Pella, Iowa.

After an inspiring hymnsing, a collection was taken for the Young Calvinist Federation.

The highlight of the evening was the Rally address. Dr. S. Woudstra introduced the guest speaker, Dr. P. G. Schrotenboer of St. Catharines, Ontario who spoke on the theme "Open My Eyes". The speaker, in his inspiring message, reminded us that our eyes must be opened so that we may see the gifts of God and the tasks that God has laid before us.

In response to this address we sang the Rally song "Guide Me O Thou Great Jehovah".

A thank you was extended to the hosts for the enjoyable weekend.

After we sang the hymn "Fill Thou My Life", Dr. Schrotenboer led in closing prayer.

The Young Calvinist Federation Song marked the end of another wonderful rally.

Wilma Luimes, Secretary.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

COME TO THINK OF IT . . .

Come to think of it, I suppose many of you have been wondering what was going on in our women's corner. Well, you could see for yourself: nothing was going on. Yours truly had to spend some time in the hospital and since I did not have any copy laying around, there simply was not anything to sent to our editor in Hamilton. All our readers must have had a very busy summer, since we did not hear from anybody.

Was there not someone with a desire to contribute something toward our corner? You know, sometimes it is nice to share experiences with one another. Be they happy or sad. I hope you did not forget to visit the sick and the lonely people and those who had troubles? At regular times we should be able to turn away from our daily work and if we have them, from our own troubles and worries and start thinking about somebody else's. And then do something about it, if we are able to. That may very well be a motto for all of us this coming winter: "Forget our problems by thinking of the problems someone else may have". And then act accordingly of course!

You see, it is really so: our beliefs shape our lives. We are what we believe. If we believe that God is willing to help us carry life's burdens, then people should be able to notice our belief by the way we act. We should show others through deed and word that we are christians.

As soon as we start to forget that God will help us anytime, we seem to bend almost double with life's burdens. Oh, I know even christians are sometimes very weak.

But I also know that as christians, we have a faith with such a great value that it is worth retraining and passing on to others.

We know God through His Word and through His works in this world. People can know that we are christians by seeing our works and deeds. And if being a christian and knowing God makes us happy, then we should feel a desire to let others share our happiness. When I was in the hospital my neighbour in the next bed was a Roman Catholic lady. She often told me how happy she was in her faith. She had her prayerbook handy all the time and was forever praying for more causes and people than I am able to remember. She wondered why we protestants did not have prayers "ready made". I informed her that we when still small, were taught to pray to God in our own words. She shook her head doubtfully and started to read to me a prayer to some saint who was supposed to have power to heal the sick. She was however real happy with her belief and wanted others to share in her happiness. And before the nurses wheeled me away to the operating room she read to me a prayer to St. Joseph and asked him to be near me in the hours to come. She read it in a tone of voice that told me: there now, this will see you through!

And I did come out all right, but I am sure not with the help of St. Joseph!

But the point I want to make is that we have to show others how firm our belief is! It is so important that we know about God in order that we may know God in our own experiences. The winter will see us enter upon the full scale of activities. Let us not forget the obligations we have toward our God and by our faith in Him, toward our fellow-men.

I now would like to share with you a poem the Catholic lady gave to me when she left for home and which, I think, is suitable for Protestants also.

I have not seen your face today.
    Where were you?
A hundred others came to pray.
    Where were you?
From out My prison I have gazed
At thousands who have, kneeling,
    praised,
    I wanted you!
You had not time! Ah! — so you
    said!
While My sad heart in silence
    bled.
Among your friends long hours
    you spent,
While I, My loving heart was rent,
    in solitude.
I do not like to be alone —
    I want you!
Much more than all the friends
    you own —
    I want you!
Tomorrow you will surely come —
Remember: I am helpless, dumb —
    uncomforted.
Ah! could you not one moment
    spare?

ONZE GELUKWENSEN!

Op 4 oktober j.l. werd het huwelijk voltrokken tussen Mr. John Blancke, zoon van Mr. en Mrs. Geo. Blancke, R.R. 2, Moorefield, Ont., en Miss Joyce Schaafsma, dochter van Mr. en Mrs. John L. Schaafsma, R.R. 2, Wyoming, Ont. De plechtigheid vond plaats in de Chr. Ref. Church van Wyoming, Ont., waarbij Rev. A. VandenBerg voorging.

(Foto H. Van Vliet, Strathroy, Ont.)

Hoe bestaat het !

Tegenwoordig leest en hoort men veel over de wenselijkheid van het één worden der verschillende protestantse kerken.

En we hebben, denk ik, àllemaal wel eens ondervonden dat gevoel van onmacht, dat je bekroop als je kinderen op een leeftijd kwamen waarop ze wilden weten waarom er zoveel kerken zijn en wat nu wel het verschil is.

Als je het zo na gaat, gebruiken we dezelfde bijbel, we bidden tot dezelfde God en de belijdenisgeschriften zijn ook in veel kerken dezelfde. De één mag eens wat meer psalmen willen zingen, terwijl de ander de hymns zo mooi vindt, maar verder . . . .

Verder heb je haast een gevoel als moet je je verontschuldigen tegenover je kinderen over zoveel verdeeldheid, die we niet recht kunnen verklaren. Laat staan verantwoorden.

Dat men echter ook te ver kan gaan om een eenheid te vormen, bewijst, dunkt mij, het voorval dat onlangs in Nederland plaatsvond en dat, denk ik, dominee Hegger en met hem veel andere mensen, de haren ten berge heeft doen rijzen. De krant schreef dat die dienst wel een grote bijzonderheid was. Het is wel ver gekomen met onze drang naar eenheid en er worden daarbij wonderlijk kromme wegen bewandeld. Hier is het bericht zoals wij dit in een Nederlands blad aantroffen:

"Gemengd huwelijk" in een r.k. kerk

In een rooms-katholieke kerk in Den Haag is het huwelijk voltrokken tussen een r.k. jongeman en een hervormd meisje. Alvorens de huwelijksplechtigheid plaats vond was er veel overleg geweest tussen de hervormde predikant van de wijk, waar de bruid woonde en de pastoor van de parochie van de bruidegom. Op voorstel van de pastoor is toen besloten dat de trouwdienst in de r.k. kerk zou plaats vinden, maar dat na afloop de dominee de trouwbijbel zou uitreiken. Aldus is geschied. Een dergelijke dienst is wel een grote bijzonderheid.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(6)

Haar lippen trillen. Hij drukt haar neer op de stoel naast het bed en gaat. Zelf is hij er kapot van, dat wil hij niet weten, maar het is zo. Hij verknoerst zijn gram op buurvrouw Huiberts, die juist het portaal binnenschommelt, omdat het volgens Nico zo mis was met buur Lomer.

"De dokter!" ontstelt ze.

"Dezelfde, mens," groet hij terug. "Maar ga jij nou naar je man en zeg dat de buurman uit de tijd is. Laat hij voor een paar vrouwen zorgen, die de man afleggen, want jij kan niet uit de voeten in dit kleine huis."

"'t Is toch zond' . . . 't is toch . . ." mompelt ze en hoofdschuddend waggelt ze langs het paadje beneden aan de dijk naar huis. Die dokter zegt ook maar alles tegen een mens! En dat buur Lomer nou toch zo ineens uit de tijd is, mens, mens!

De dokter scharrelt wat om in het keukentje. Hij tilt de deksel van de koffiepot op en ruikt er aan. Hm, dat is in orde. Wacht, dat zet hij even op het oliestel, dan kan die kleine meid wat drinken, als het ergste voorbij is. Zou ze die hartpatiënt dit sterke spul ook gevoerd hebben? Dat had hij al in geen jaren meer mogen hebben, jandoppies!

Hij rakelt de kachel op en gooit er een paar levensgrote turven op. Het is vandaag niet druk, voor zover hij weet. O, wacht, een boodschap van de molenaar, dat het zo ver was. Maar dat's de eerste pas, dat haast niet . . . Hier is hij op 't ogenblik harder nodig.

Voor 't eerst spijt het hem vandaag, dat hij zonder God de wereld doortornt. Zo'n kind zou je stellig troosten met een vroom praatje over een eeuwig leven, waar die afgebeulde ziel nou rondspartelt in louter zaligheid.

Maar Mie heeft die troost niet nodig van die goddeloze dokter. Zonder tranen en met een grote rust in haar hart zit ze naast het bed. Ze legt de handen op elkaar, die smalle kunstenaarshanden, die bidden konden en werken.

Nog ziet ze ze tastend glijden langs de klei, terwijl zijn voet rusteloos bewoog op het voetspoor. Op de schijfkop groeide telkens een nieuw wonderwerk in de klei. Ze weet nog, hoe hij haar eerste serviesje maakte, met rode en blauwe bloemetjes met gele hartjes. Hij maakte een spaarvarken en stopte er, regelrecht uit de turfmoffel, een vierduit in. "Hier, de eerste!" zei hij.

Gewerkt hebben zijn handen, en gebeden. Ze vouwt ze nu tot een laatste gebed, daarmee zal hij de eeuwigheid ingaan. Och wat, hij is al weg, dit vouwen is hoogstens symbool van zijn afscheid. Hij is de grote reis begonnen met de eeuwige Stuurman aan boord. Hoe wonderlijk is dat, hoe groot van goedheid. Zó groot en wonderlijk, dat ze er niet om schreien kan.

De toekomst beklemt haar niet. "Mij geleidt des Heren hand . . ."

Even zacht als toen ze dacht dat hij was gaan slapen, verlaat ze nu de kamer. Ze drinkt dankbaar de koffie, die dokter Van Loon zwijgend voor haar inschonk.

"Wat is deze man goed!" peinst ze. Ze wil er niet achter denken, wat het dorp ronduit zegt: Hij is even goed als goddeloos. Zo erg graag zou ze denken, dat zijn goedheid een pardon is voor dat andere . . .

"Het is zo 't beste," troost hij.

"Ja," knikt ze, "Vader was moe."

Hoe kan 't anders, met zo'n hart, overlegt hij, dat verdraagt zelfs een koe niet. Wijs verzwijgt hij die medische wetenschap. Laat dat kind nou maar denken, dat God hem haalde, in plaats van dat zijn hart hem de das omdeed.

Hij staat op. De vrouw van Teeuw Versluis komt het dijkweggetje afgeglibberd. Ze vinden het nu wel.

"Ik zal je nog een recept aanreiken voordat het avond is," en hij belooft haar, uit naam van de wetenschap, een slaapje waar ze van op zal kikkeren vannacht. De tijd moet even geholpen worden, als 't kan.

Verduld, als zijn vrouw er toe komen kon om hun dienstbode naar Woerden terug te sturen, kon hij haar aan een prima kracht helpen, dat is zeker! Fluitend rijdt hij dan naar de molen. De storm doet hem niks . . .

De jonge mulder heeft een zoon en de pottenschipper ligt in het graf naast dat van zijn vrouw. "Ze zijn weer samen!" hebben de vrouwen ontroerd gefluisterd, toen ze rond de kuil stonden.

Mie heeft meer aanloop van manvolk, dan in lange jaren daarvoor. De dominee is gekomen en de dokter om de haverklap. Die dominee, dat is nog tot daaraan toe, want zo'n man heeft de zorg over dat meisje. Maar de dokter . . . wat moet die zo dikwijls in het pottenbakkershuisje?

De buurt let scherp op; áls er schandaal van komt moeten ze in ieder geval het hunne er van hebben . . .

Buurvrouw Huiberts zit vaker dan gewoonlijk op de slaapkamer. Je hebt daar vrij uitzicht op het huisje in de verte en haar moederlijk hart is boordevol eerlijke zorg om dat eenzame kind, dat al zo gauw van alle kanten een aanval op haar jeugd en schoonheid te verduren krijgt. Het is haar een troost, dat Nico voor Mie voelt. Er kan daar zoveel uit groeien, want Nico is een gewillige kerel, die ze niet graag zouden missen, omdat hij ergens anders wel een huis bij de boerderij kan krijgen. Turend naar het huisje, met het grauwe pannendak, overweegt ze listig haar plannen: Nico daar samen met Mie, zou een einde maken aan allerlei lastige problemen. Hein zal met plezier het huisje kopen, zodat de kinderen vrij wonen hebben. Zolang er dan verder niks met Mie aan de hand is, kan ze hier helpen met stoepwerk en melken.

't Is anders een merakel, zoals de dokter achter de rokken van dat kind loopt. Steevast iedere dag na de dood van buur Lomer is hij op zijn stinkende motor de buurt doorgeraasd om van vijf minuten tot een uur bij dat meisje te zitten. Zo iets kan je natuurlijk verwachten van iemand, die om God noch gebod geeft, maar 't geeft even goed geen pas. Nico blijft er al door uit de buurt, nadat de dokter hem tweemaal aan de deur van het huisje betrapt heeft en weggesnauwd. "Maak dat je bij je baas komt, snotaap," moet de dokter gezegd hebben, "'t is hier geen adres waar jij komt vrijen!"

Daar denk je dan het jouwe van, dat spreekt. Moet zo'n ouwe bok dat kind in de weg staan, om een gelukkig huwelijk aan te gaan met een jongen als Nico? 't Is precies zoals ze al gezegd heeft, die nacht dat de schipper op z'n uiterste lag: "Als ze je nodig hebben, weten ze je wel te vinden!" Om dankbaarheid moet je bij dat volk niet komen. De dochter is al geen haar beter dan de Vader, dat zie je nou. Een getrouwde dokter is nog beter dan een gezonde, ongetrouwde vent, die 't eerlijk meent. O, ze verwacht heus niet, dat er openlijk schandaal van komen zal, ginds, want zo'n man weet z'n weetje wel, heb maar geen zorgen. Zelf heeft'ie óók geen kinderen . . .

Plotseling leunt ze met beide handen op het raamkozijn. Haar mond staat dom open van louter verbazing. Nee maar, nee maar! Zou het dan tóch waar zijn, dat Mie de handel voortzet? 't Kan niet missen: duidelijk ziet ze, hoe Mie potten en pannen naar de tjalk draagt. Dat was steeds een zeker teken van het naderend vertrek van de pottenbaas. Nu hij er niet meer is, zal zij dus gaan varen.

Ze slaat haar mollige handen in elkaar van verbazing en in haar lome lichaam vaart een haast, die ongelofelijk is. "Daar moet ik het mijne van hebben!" steunt ze, terwijl ze de trap afdaalt. "Hein! Hein!"

"Nou?" bromt hij tussen twee happen door. "Allà, Gertje, houd je snavel, dan kan ik verstaan wat Moeder te zeggen heeft."

Snel overlegt ze, hoe ze dit in zal kleden. Ze moet er het fijne van weten, dát staat vast.

De boer kijkt op, door haar zwijgen meer nieuwsgierig dan door haar spreken. Ze geeft haar hoofd een duw in de richting van de tjalk. "Ze gaat varen!" verklaart ze. Meer wil ze niet zeggen, met het oog op de kinderen; er wordt toch al genoeg geroddeld . . .

". . . Bestáát het!" zegt de boer, eerlijk verbaasd. Zijn hand, met de halve boterham-met-spek, zakt terug tot halverwege zijn bord. Hij schudt zijn hoofd en zegt nadrukkelijk: ". . . Moet ik nog zien! Dat is mannenwerk; het is meer dan gek, dat een vrouw met die schuit zal gaan varen!"

Zijn vrouw is al lang over dat stadium van verwondering heen. Er moet nu gewerkt worden. Nú of nooit!

"Gertje, jij!"

Het kind kijkt verwonderd op. 't Gebeurt niet vaak, dat de keus op hem valt, als er iets gewichtigs gedaan moet worden. Hein en Griet zijn zoveel ouder en die draaien voor de karweitjes op. Gertje is trouwens niet van de sterksten, kijk maar naar zijn slim, bleek smoeltje.

"Gertje, jij gaat direct naar buur Lomer en je vraagt Mie om een Keulse pot van vijf liter."

Gertje is al overeind; hij wurmt zich tussen de broertjes en zusjes uit, die met hem de bank aan tafel delen. Mientje jengelt, dat ze ook mee wil naar "buul Lomel". "Ja, ja, jij een andere keer, Mientje. Kan je 't onthouden, Gertje? Een Keulse pot van vijf liter! En dan mag je gelijk kijken hoe Mie van buur Lomer met de schuit wegvaart."

Op zijn klompjes kleppert Gertje langs de dijk. Gauw, gauw, voordat Mie weg is, want dát moet Gertje meemaken: Mie gaat mannenwerk doen en dat is meer dan gek, zegt Vader . . .

Wanneer Mie voor de zoveelste maal het kleine trapje uit de roef opklimt, nu juist klaar om weg te gaan, staat Gertje met opgetrokken schoudertjes op de dijk te kijken. Ze ziet hem niet dadelijk, want er was een waas van tranen voor haar ogen. Wat haar nu te wachten staat lijkt haar zo onmenselijk moeilijk, en telkens overvalt haar de ontroering, wanneer ze dat intieme hokje binnengaat, waarin Vader een groot deel van zijn leven heeft doorgebracht. Hij lijkt haar hier zo nabij en tegelijk zó ver weg, dat de eenzaamheid haar tot wanhoop brengt.

(Wordt vervolgd.)

SHORTBREAD

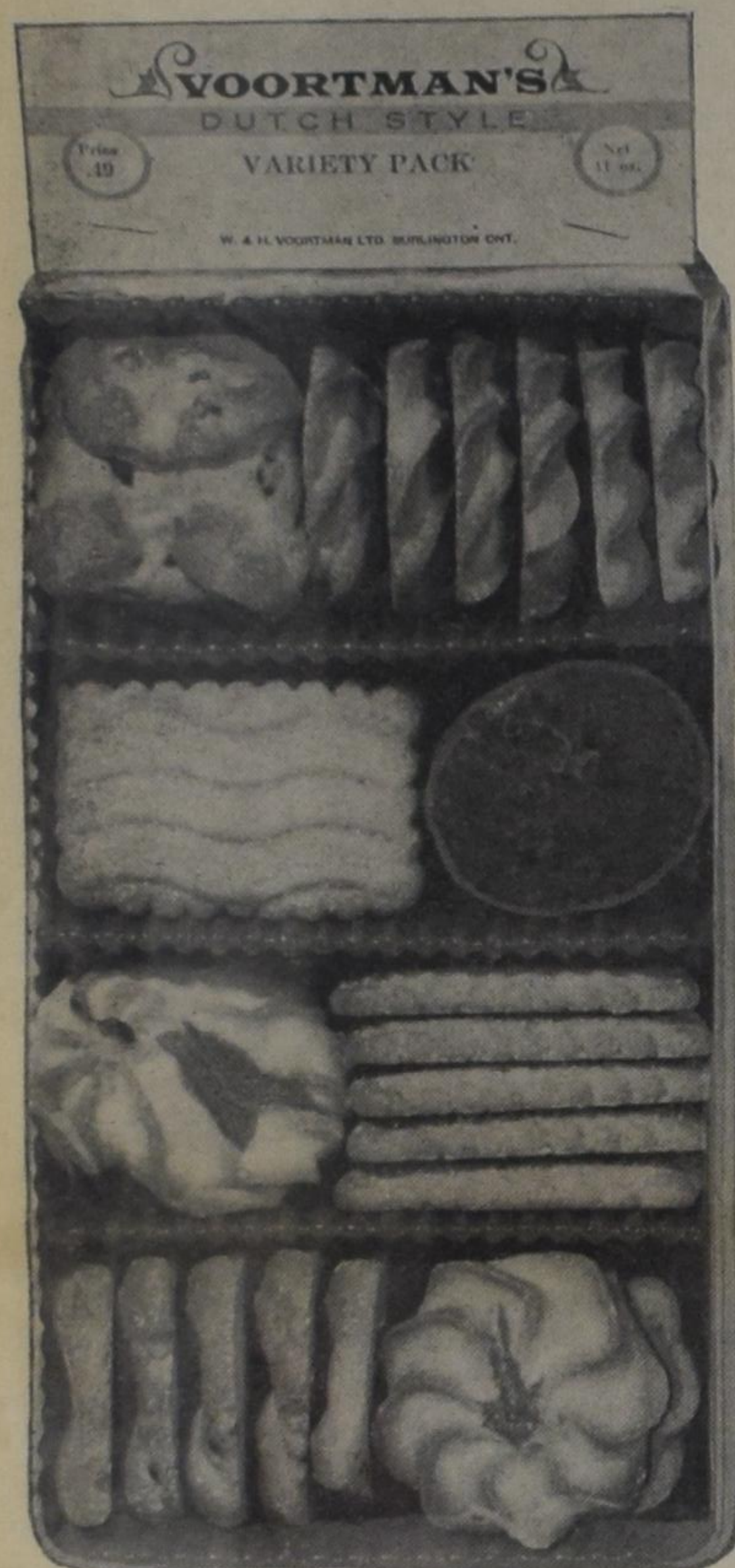
ALMOND STICKS

ALMOND COOKIES

DE NEDERLANDSE HUISVROUW weet wat gezelligheid is

Hier en daar wat bloemen en planten, de thee op een lichtje, en dan natuurlijk een schaal met Voortman's koekjes, want ze weet . . . . .

wat VOORTMAN bakt - bakt VOORTMAN goed*

VARIETY PACK

* De zuivere smaak die U proeft in alle Voortman's producten, is het resultaat van vakmanschap en de allerbeste grondstoffen

ALMOND KRUNCHES

VANILLA OVALS

SPECULAAS

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Eevery word more 5¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. Marinus Vander-Gaag wish to announce the engagement of their daughter

IRENE MARIA
to
Mr. HENK KARDOL

November 9, 1963.

R.R. 2, Charlottetown,
Prince Edward Island.

Het behaagde de Here om tot Zich te nemen in Zijn eeuwige heerlijkheid, op maandag 14 october 1963, onze innig geliefde man en vader

SIMON VAN DER KOOY,

op de leeftijd van 37 jaar.

Ps. 118 vers 7 (berijmd).

Jo van der Kooy—
van Loenen.
Jake.
John.
Ellen.
Raymond.

R.R. II, Norval, Ont.

De Here nam tot Zich, na een ziekte van bijna 3 maanden, uit onze familiekring, onze geliefde zwager, oom en neef

SIMON VAN DER KOOY,

op de leeftijd van 37 jaar.

Zijn genade is mij genoeg.

Chicago, Illinois:
Fam. W. Hanemaayer.
A. Hanemaayer—
van Loenen.

Springdale, Ont.:
Fam. A. van Loenen.
J. van Loenen—
Warnaar.

Hamilton, Ont.:
Fam. G. van der Kooy.

Holland Marsh, Ont.:
Fam. A. van der Kooy.
Fam. J. van Hemert.

Dankdag, 14 oktober 1963.

Het behaagde de Here, Wiens doen enkel wijsheid is, tot Zich te nemen in eeuwige Heerlijkheid, ons medelid

SIMON VAN DER KOOY.

De Mannenver. "Onderzoekt de Schriften".

Brampton, Ont.

FARMS - FARMS FARMS

Free Catalogue

describing many choice dairy and mixed farms in the Niagara Area, up to 400 acres. Write

GEO. DUGAN, REALTOR,
18 King St., Welland, Ont.

On October 14, 1963, it pleased the Almighty God to take unto Himself one of our members and board-member

NEIL BAARDA.

It is our prayer that God will give strength and comfort to his family and fiancée. We know that Neil is now praising God in heaven, as also he did in his last hours on earth.

"Just as I am, without one plea,
But that Thy blood was shed for me;
And that Thou bidst me come to Thee,
Oh, Lamb of God, I come, I come!"

Dunnville Y.P. Society,
"In God We Trust".

Vanuit Nederland ontvingen wij bericht dat God na een geduldig gedragen lijden van ons nam onze geliefde broer en zwager

ARIE ALTING,

op de leeftijd van 37 jaar.

Psalm 103.

Dick en Pearl Alting.

Box 851,
Pincher Creek, Alta.

4 oktober 1963.

Properties For Sale

WILFRED McINTEE
REAL ESTATE BROKER
Walkerton, Ontario

These Farms are near Blyth, Ont.

130 Acres, Brick House with bath and hydro. Large barn, cement stabling. 6 acres hardwood bush. Silo. Water in house and barn. Quarter mile to School.

100 Acres, good barn, fair house, hydro, close to Blyth, Ontario.

350 Acres, good house, 2 barns, silo and good bush.

These Farms Are Priced To Sell.

VICTOR KENNEDY, AGENT
Blyth, Ontario.

CARPENTERS WANTED

by

Christian
Trade Unions
in Hamilton, Ont.

For information phone 692-3260.

Required:

EXPERIENCED YOUNG MAN

interested in plumbing and heating, in beautiful B.C. Possibility of taking over business. Letters under no. 1657, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Urgently needed:

SINGLE MAN

for work on mixed horse and dairy farm. Good wages. Please contact Larry Joldersma for further information. Phone Navan 21 R 24.

HUIS TE KOOP IN HOLLAND MARSH

5 minuten lopen van kerk en school. Voorkamer, keuken, twee slaapkamers, badkamer. Goed lot, 100x100. Philip De Gans, R.R. 2, Newmarket, Ont. Tel. 775-3738.

Wanted:

ONE FEED MILL OPERATOR

Contact: Mr. B. Span, Box 494, Alliston, Ont., or phone HE 5-7100.

11½ Acre Tuingrond

Greenhouse, 35 by 90 feet, met goede verwarming. Goed huis met badkamer, keuken, eetkamer en voorkamer, met 2 slaapkamers beneden en 2 kleine slaapkamers boven. Garage. Er is genoeg ruimte voor uitbreiding. Een Ferguson tractor met ploeg is er bij. De zaak is in Fenwick, Ont., dicht bij kerk en school, en een goede streek voor een greenhouse business. Vraagprijs is $ 14.500,00, met $ 3500,00 down.

Jack Bylsma,

Real Estate

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

Te koop:

30 ACRE FARM

in mooie omgeving in het Niagara District van Ontario. Makkelijk bewerkbare kleigrond. Pracht huis met 4 slaapkamers en is van alle gemakken voorzien. Basement met fruitcellar en oil furnace. 2 Goede barns met waterleiding en electrisch licht er in. Voorts garage en gereedschapsschuur. De machinerie is in uitstekende staat, waaronder een als nieuwe tractor. Hollandse kerken naar Uw keuze in naaste omgeving. Ook Chr. school. Vraagprijs voor dit privé aanbod is $ 16.800, waarvan $ 5.500 contant. Er is één hypotheek à 6% op het resterende bedrag en is open. De maandelijkse betalingen zijn $ 70. Brieven onder no. 1655, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

TE KOOP: EEN BESTE
100 ACRE FARM

geheel bewerkbaar. ¼ Mijl van hoofdweg. Dit is één van de beste farms rond de Oxford County. Huis 4 slaapkamers, living en diningroom, keuken en badkamer & basement. Barn is in goede staat. De prijs is slechts $ 22.000 met $ 4000 down.

Verder hebben wij meer listings van 50 to 400 acre met melkcontract of zonder. Wij kunnen ook helpen met het downpayment.

CONTACT

Mrs. J. Wybenga
BEACHVILLE, ONT.
Agent J. A. Willoughby and Sons.

For sale:

SPY AND DELICIOUS APPLES

at $ 0.50 per bushel. Call C. Bruulsema at MI 8-3940 in Carluke.

Jonge vrouw, 36 pr., zoekt

BRIEFWISSELING

met jonge man in Zuid-Ontario. Brieven aan No. 1654, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

HELP WANTED FOR WORK IN GREENHOUSES

Preferably experienced. Two bedroom house available. Apply in writing or by phone. Aldershot Greenhouses, 1042 St. Matthews Ave., Burlington, Ont. Phone 634-5220.

Te huur, vlak bij Chr. Ref. Church en school:

HUIS MET 4 SLAAPKAMERS,

badkamer, keuken, living-dining room en garage. Ook wel met 50 acre land en barn, of te koop. A. Bethlehem, R.R. 1, Wellandport, Ont. Phone 386-6374.

For sale:

FARM

with milk contract and hatchery contract. Good sound business, with stock and machinery. $ 5,000 down needed. Close to C. R. Ch. and school. Write to No. 1653, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Christian School Teachers Problem

Mr. D. Brinkman deserves the credit that he brought up a subject, which has kindled the interest of many readers. (See our issue of Sep. 27, page 6.) A few reactions have been published already and we would not be surprised if more readers responded.

Below, we first give room for some remarks Mr. Brinkman wishes to make. And then a teacher would like to voice an opinion.

We know that this is a timely subject. We, therefore, gladly provide the space. As long as we observe the golden rule of an appreciative tone, and of briefness and clarity, this discussion may be profitable to us all.

Editor.

Dear Editor.

Remarks made by the Messrs. Vander Velde, B.A. and Feenstra, B.A.

In my article on teachers shortage and teachers certification I was referring to a form which our teachers were requested to complete for the benefit of the department of Education, one page listed a whole series of possible temporary or permanent certificates a teacher in Ontario could possess, another page provided room for information regarding training and possible degrees of the teachers.

Of course, when writing that our teachers should sign the blank form with pride, I had only that part of the form in mind which listed the certificates.

I am the first one to agree with Messrs. VanderVelde and Feenstra that there is no substitute for adequate academic qualifications, my article did stress this fact, it also said that our teachers should be better trained than teachers in the public schools, and that this training should be obtained in Christian institutions.

I trust that we do agree on this.

I do not appreciate the generalization used by the above gentlemen, when in the last part of their remarks, they mix the getting of a permanent teachers certificate up with the process of getting ones degrees, the well qualified public grade school inspector might have something to do with getting you a certificate, but certainly not with providing you with a B.A. degree.

A permanent certificate is not a substitute for academic study, I certainly do wish that you would advise our young teachers-in-the-making to spend two more years at Calvin College, rather than spending two years in the public grade school for the simple reason of obtaining a certificate, that first of all is not needed in our private schools and secondly only testifies that one has served two years with satisfaction in a supervised grade school, and many a teacher knows how superficial that supervision sometimes is.

My argument is this, that two years in our schools has just as much value, experience can be obtained in our own system, be it admitted that many of our administrators have too heavy a pupil load, but the same trouble is found in the public school system.

A good Christian School teachers organization has a task here, your own organization should give guidance to our young teachers.

And our people should make it financially possible, as I stated in my article, that our teachers are able to be fully trained for their task, we need teachers with a B.A. in Education from a Christian college, they will be the real assets of our school system.

Let us pray, that our Great Teacher will provide us with the many young man and young woman we need in the years to come, and as I stated before they should only be guided by the fear for Him and so should we, the parents.

Respectfully yours,
Dirk Brinkman Jr.
Newcastle, Ont.

P.S. In a separate letter Mr. Brinkman informs us that in Calvin College 47 students are enrolled for teacher training. To be correct there are more at Calvin, but these 47 students intend to teach in Canada. Of these 11 are freshmen, 17 are sophomores, 12 are juniors and 7 are seniors. Keeping in mind that each class should not have more than approximately 25 pupils, the shortage of teachers is very apparent.

Ed.

Dear Sir,

Apparently Mr. Brinkman's article left some misunderstanding in the minds of Messrs. Vander Velde and Feenstra. They found Mr. Brinkman's logic difficult. From their response it seems that the difficulty arose of not differentiating between qualifications and certifications.

It should be known to any one that the Department of Education gives certificates to those who have shown proof of their qualifications. Such certificates are not qualifications in themselves but an acknowledgement by the Department that the holder is already qualified. Further these certificates are for the use in the public and separate schools in Ontario only. Other school systems have their own certification system. In our schools they have no value.

Mr. Brinkman say is his article that since these certificates from the Department of Educaiton are not necessary, therefore, the teaching of Christian school teachers in the public school is harming our Christian schools by leaving them understaffed.

Mr. Brinkman wholeheartedly agrees with Vander Velde and Feenstra in ". . . that there is no substitute for adequate academic qualifications." Let me quote from Mr. Brinkman's article:

par. 1. "We may be thankful that so many of our schools have been able to secure a dedicated and well qualified staff."

par. 10. In the paragraph immediately following the one quoted by Messrs. Vander Velde and Feenstra, Brinkman states, ". . . there is no law or authority that can tell you to stop what you are doing . . . as long as you are well qualified for your work."

par. 13. ". . . is the shortage of teachers . . . due to the fact that some of our able teachers (qualified teachers) went to the public school for the sole purpose of obtaining a permanent certificate?" (Any one who can do that must have sufficient qualifications.)

par. 23. "We hope that in the future there will be a surplus of well qualified Christian school teachers . . ."

This should be sufficient to show that Mr. Brinkman sees the need for highly qualified teachers.

Mr. Brinkman, I am sure, agrees when you write, "We would advise the 'weakhearted persons' to obtain the necessary papers . . ." He would name them diplomas. He would not include a permanent Ontario teacher's certificate, since that is not a necessary paper as Mr. Vander Velde and Mr. Feenstra seem to imply.

Messrs. Vander Velde and Feenstra state, "At the present, the teacher load in our system is such that we cannot expect our present instructors to supervice 'teachers in the making'."

Let us listen to what Mr. Brinkman has to say about this, ". . . here is a tremendous task for our teachers and principals to band together, to be leaders together for the best of our schools." In the next paragraph he states what possibilities he sees in a well run teachers organization.

Shall we as Christian teachers shrug our shoulders and say "We are too busy," and let the public school system take over our duty to do the in-service training? Shall we let the public school system state whether we consider a student teacher qualified?

A. Batelaan, B.A.Ed.

Our new 1963/64 catalogue
FREE OF CHARGE

Send for a copy now. It contains a large variety Church and Sundayschool supplies and a special list with highly recommended Outlines and Studybooks for Societies and study groups. (This is exactly what you need.)

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

COMPAGNON HUISHOUDSTER GEVRAAGD

Leeftijd plm. 60—70 jaar. Voorkeur Chr. Reformed, door rustend farmer (oude man alleen). Klein huis met veel gerieflijkheden. Chr. Ref. kerken nabij. Plm. 40 mijl van Toronto. Zoekt U een rustige oude dag, schrijf dan onder nummer 1656, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale: Excellent

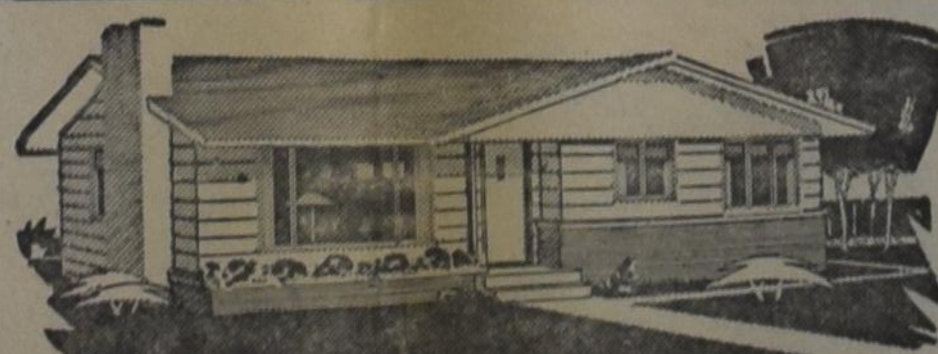
200 ACRE FARM

in Grand Valey district. Barn 66x80, new in 1944. Centre stable ties 40 head, rest loose, abundance of water. Modernized 8-room brick house, school buses pass gate. On County road, very little snow to contend with. Apply to Roy C. Hunter, # 2 Grand Valley, Ont. Phone 316 Ring 1-2.

WE NEED A GOOD

SALESMAN

to introduce a new product. Will have expense account. Must own car, and be willing to travel. Must know the city of Toronto well. Please apply in detail. All inquiries will be held in strict confidence."Apply to Box 1652, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:

John Voortman
REALTOR

588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

Waar . . . en bij wie kunt U nog geld krijgen voor 5%?

Wij hebben EEN PRACHTIG EN NAAR DE EISEN DES TIJDS INGERICHT

BLOEMEN BEDRIJF

MET 7 GROTE, EERSTE KLAS BROEIKASSEN TE KOOP.

De eigenaar heeft geen kinderen en dus geen opvolgers. U kunt op dit grote bedrijf een hypotheek van $ 68.000.— verkrijgen TEGEN EEN RENTE VAN SLECHTS VIJF PROCENT. Zeer gemakkelijke afbetalingsvoorwaarden.

De kassen zijn vol met bloemen en planten en het bedrijf is VOLAUTOMATISCH.

Dit is een goede winstgevende zaak en alles is schitterend onderhouden.

Aan een vertrouwde en vakbekwame koper is de eigenaar genegen met een laag downpayment genoegen te nemen.

Er is een best huis en een groot apartment, dus geschikt voor 2 flinke gezinnen.

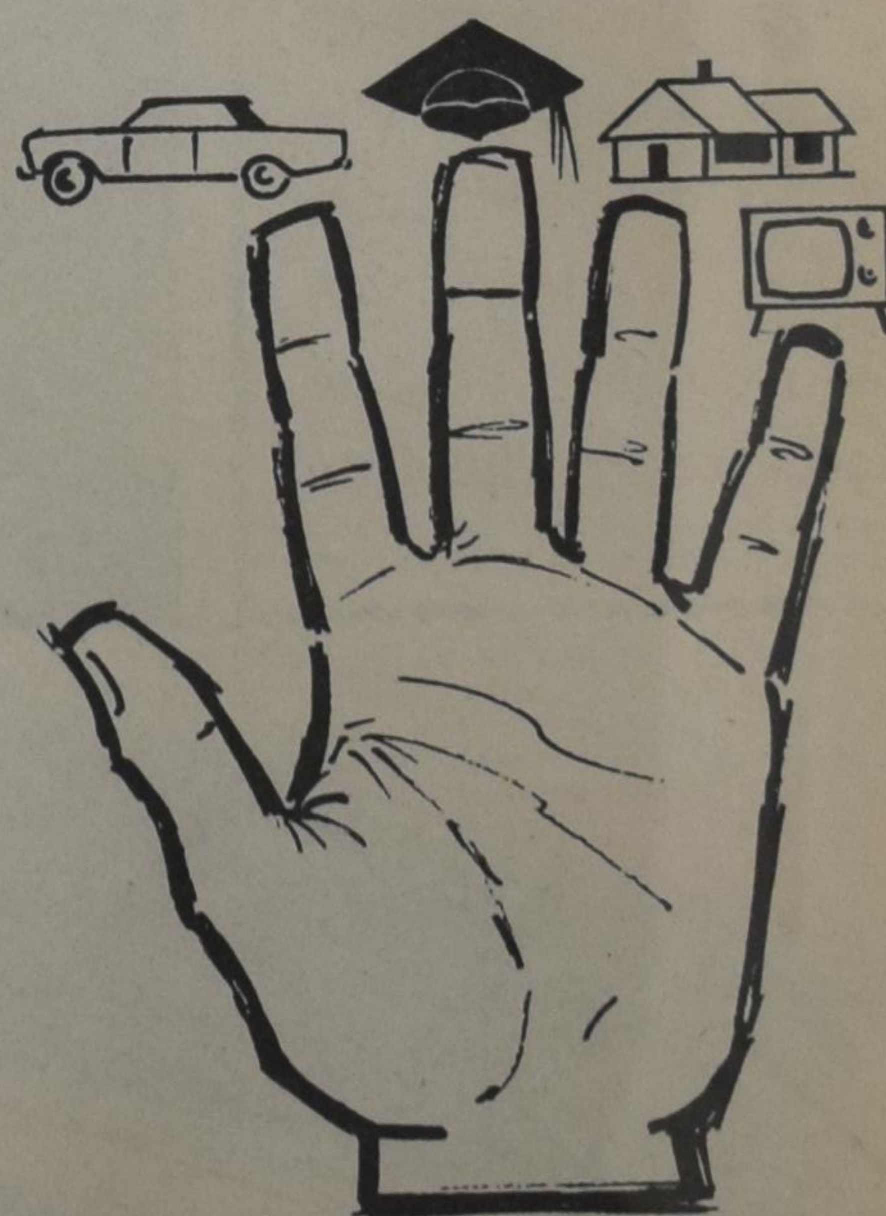
HET IS DE MOEITE WAARD DIT BEDRIJF EENS TE KOMEN BEZIEN.

Contact:

K. KRAAY, REALTOR

2 Juliana Cr., ST. CATHARINES, ONT. Tel. WE 4-1813

Direct bij de hand!

Probeer de Scotia Bank Spaar voor de dingen die U nodig hebt. Uw vrienden en buren doen het ook. Velen van hen sparen bij de Scotiabank waar regelmatige stortingen snel groeien met gestadige interest. Open vandaag een rekening en zie hoe vlug U Uw doel kunt bereiken.

ScotiaBANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

The Independent order of Foresters (I.O.O.F.)

②

3. OATH. Synod 1900 described this as: "the organization . . . obligates its members to unrestricted, or at least to an insufficiently restricted assistance and obedience".

Do the Foresters have an oath? No, they don't. But they have a pledge, which runs like this in the initiatory ceremony: "Chief Ranger: The Orator Brother . . . , will now ask you to pledge your observance and loyalty to our Order and its principles."

Orator: My friend(s), place your right hand over your heart as a token of your sincerity and answer the following questions by saying "I do".

(1) Do you believe in God, the Creator and Ruler of our Universe? (I do).

(2) Do you promise to give true allegiance to the Supreme Court of our Order and to be governed by its constitution and laws, its rules and usages now in force and any which may hereafter be enacted or established? (I do)." (pages 7 and 8 Ritual).

Full membership, which is the aim of the organization, includes the privileges of partaking in the formal . . . and social affairs, as well as in the insurance benefits of the I.O.O.F. It is possible however, to bypass the initiation and the pledge involved, by disregarding the initially signed application for full membership, and still retaining the insurance agreement, which is a legal contract.

4. SECRECY: Synod 1900 of the Christian Reformed Church described this secrecy as: "The organization requires of everyone who becomes a member unconditional concealment of all that pertains to the lodge, without officially informing the candidate of the contents to what must remain a secret."

Do the Foresters keep everything secret? No, they don't. One of the officials said: "We are a lodge, but not a secret society, if one has been nominated as a member, we'll come to his home, show him a film on the setup and benefits of our organization."

Do the Foresters have some secrets? Yes, they do. When asked whether one could read their publications before joining, the answer was: "No, we'll tell you what you want to know the evening of the film, then you have to decide that same evening right then and there, whether you want to join the organization or not."

Question: "Can we read your ritual, your constitution and bylaws before we give our pledge of allegiance?"

Answer: "No, only after having pledged allegiance you may read those books". (The Committee got a ritual in another way). This was confirmed in a letter from the Supreme Chief Ranger Mr. Probst dated December 28th, 1962. Therefore their meetings are secret, there are guards (Beadles), there is a password (Benevolence always lettered) and only to the initiated are "revealed the Ancient Rites and Mystic Symbols of our organization" (pag. 17 Mean).

Even the information booklet "what does it mean", given after application for membership has been filed, is said to be "confidential". Hitherto there is no indication of any vile secret, or of coersive commitment to immoral practices.

5. WORLDLINESS: Another objection is, that lodges foster worldliness. "If the soul feeds on what the lodge offers, it will thereby become conformable to the world". How is that with the Foresters? After initiation the evening "ends with dancing". Also other parties are organized with dancing, bingo, gambling and the like, so that you can have fun". "Special parties are held for the children at Christmas time when Santa Claus gives them presents, stockings and refreshments" (pages 17, 18, 19 Mean).

Conclusion: We have deliberately passed by other points as that their good works are selective ("arms of friendship" are only extended to those "of good will and good standing") that the Ritual only asks to protect the honour of members (page 8) and so on, in order to find an answer to some main objections against lodges.

We now can ask: Is the Independent Order of Foresters a lodge?

The practices of social entertainment are of such a worldly character, that partaking must be regarded as voluntarily surrendering to the worldly sphere, in open conflict with the requirement of a member of the Ecclesia i.e. being taken out—, separated from the world, for a life of holiness and for devotion to Christ. Moreover, submitting in free society life to the rule not to speak about religion, means virtually to give up obedience to Christ to be His witness.

Points 3 and 4 do not apply completely: the oath is toned down to a pledge, secrecy of all matters is toned down to secrecy of certain facts. One is asked to promise loyalty to principles he does not know about as yet and with which as an evangelical Christian he cannot agree with later.

The I.O.O.F. is not an oath-bound, secret society in the strict objectionable sense of being in conflict, whether by principles or practice with civil law or ethics at large. There is resemblance to the Free Mason Lodge in the setup of the organization, but without the imposition to objectional commitments and practices.

The solemn pledge does not comprehend any extreme or straight immoral expression, nor does it exclude revoking. The main objection to lodges, the religious issue, however holds. The character of the I.O.O.F. is typical humanistic and syncretistic, i.e. regarding all religions equally alike, besides intimating to substitute them all for the religious need of the people. The religious expressions, out of the context of the only authoritative Word of God, are deceiving and unacceptable.

The Foresters imply that if one lives up to the ideals and standards of the Order, all is well. He who dies is considered to have gone to the Heavenly Court, even though he did not believe in Christ as Son of God and only Savior. It is naturalistic and evolutionistic rather than supernaturalistic and revelationary. We object to the pledge as it is taken, to the partial secrecy, to the worldly atmosphere it fosters, but our essential objection is against this religious deceit and syncretism, a substitute for the church and its activities. If the Foresters are right, then Christ is a liar for He said: "no one comes to the Father, but by Me" (John 14:6). No man can consistently be a member of this organization and also of the Church of Christ.

The "Independent Order of Foresters" is a lodge in the synodical sense of the term. Even partaking in the insurance of the I.O.O.F. must be condemned. Apart from it being objectionable to apply for membership while one does not plan to become a member, there is the objection of the almost inseparable connection between the insurance aspect of the Order and the fraternal social activities.

As if the Communists feared that anyone should think there is a thaw in the cold war, East Berliners have broadened the division between East and West Berlin, making it practically impossible to escape.

PARALLELS

It was about a year ago that President Kennedy conferred with Soviet Foreign Minister Gromyko. On that occasion Mr. Gromyko assured Mr. Kennedy that there was nothing wrong on Cuba. No missiles, no bases, nothing of the kind. It was an outright lie, because President Kennedy had the photographic proof in his hands.

Just recently there was another conference between the two. On that day the treaty, partly barring nuclear tests, went into effect. Friendly words were exchanged, and the conversation was signified by apparent efforts from both sides to improve the relations between East and West. Well, on that very same day an American

(Continued on page 8A)

Dr. P. Y. DE JONG   Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA   Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 6

THE KING IS THE LORD OF THE SABBATH

Mark 2:23 - 3:6

BACKGROUND NOTES

In this Scripture portion we find two different stories which are closely related. Just in the midst of them, in 2:28 we read the main statement which sheds light on both situations, "The Son of man is Lord also of the sabbath".

The expression "Son of man" goes back to Dan. 7:13. It does not mean mankind or man, but that specific man, THE Son of man, given by the Father, Messiah promised of old, the Seed of the woman (Gen. 3:15).

Both stories deal with the Sabbath. Jesus' attitude to the Sabbath was frequently criticized, compare Luke 13, 10-17 and 14, 1-6. According to Mark's description, the Lord explained clearly and faithfully His attitude. He was the Lord of the Sabbath Himself.

Therefore nobody else but He could explain the Sabbath day as God had instituted it. He said in vs. 27, "The Sabbath was made for man and not man for the sabbath".

This statement should not be misunderstood. It does not say that man is free from the Sabbath commandment, for man is subject to the law. Jesus means to say that God gave the Sabbath in order to bless human life. God commanded man to keep the Sabbath day because in the true service of the Lord man's freedom and happiness is to be found. The rich and wonderful message of the two stories in our text tells us that the purpose of the law in general and of the fourth commandment especially is the liberation of human life from the slavery of sin, and its restitution into the free service of God. Do your utmost to show in your essay how Jesus has made this possible.

The first incident related here stresses Jesus' attitude to the Sabbath, while the second one more positively shows how the Sabbath should be used.

THE OUTLINE

a. **The Sabbath is for man, Mark 2:23-28.**

The matter of plucking ears of corn while walking through the fields was regulated by the law, see Deut. 23:25. In that rule no exception was given. Do you think that what the disciples did was permissible? The Pharisees however had quite a different opinion. They classed plucking of ears of corn as reaping, and thought the disciples were in conflict with the law of God, see Exodus 34:21. Were they right? Why not?

In answering their reproach, Jesus referred to the Scripture in the story of David. What does this fact tell you about the authority of the Old Testament?

The story of David as quoted by Jesus from 1 Sam. 21, 1-6, does not illustrate the proverb "necessity knows no law". In that case the value of the quotation would be very little. Can you make clear why that is so?

The meaning of David's example goes much deeper. If David and his men would have had to die of hunger while the showbreads in the temple were avaliable, that situation would have conflicted the purpose of the law, namely to make human life free and blessed in the service of God. Exactly that glorious purpose was reached when David ate of the bread.

For that same reason the disciples were allowed to eat of the corn on the Sabbath day. The Sabbath has been given for man's benefit, and not for the sake of imposing religious restrictions. Try to apply this to our present situation. In how far can our Sunday services bless our daily life?

Can you explain why Jesus said that Abiathar was the high priest, while in 1 Samuel Ahimelech is mentioned? Don't forget that Ahimelech was the father of Abiathar.

b. **Do good on the Sabbath, Mark 3:1-6**

In God's providence the purpose of the Sabbath day became very clear that same day. After the walk through the fields Jesus entered into a synagogue, where God had work to do for His Son on His day. Pay attention to the misery of that man and to the attitude of the Pharisees. Silence fell and tension mounted when Jesus said to that man, Stand forth! Imagine that situation.

Before healing the sick man, Jesus asked a public question. Read and explain it. In the "New Bible Commentary" it is said that the words "to save life or to kill" have a double significance. Do you agree that they were addressed to the Pharisees who just at that moment were plotting against Jesus to kill Him? Was that the reason they did not answer the Lord? Or did they really deny that it was lawful to do good on the Sabbath days?

Notice that here Jesus' anger is mentioned. Make clear how the text itself shows that His holy anger is meant and not some kind of personal revenge.

Very remarkable are Jesus' words to the sick man, Stretch forth thy hand! Could he do so? Was not his hand withered? How could Jesus ask this from him? And why didn't the man say, Sorry, Lord, but I can't do this? Mark writes simply, And he stretched it out, and his hand was restored whole as the other. Try to work this out and show the glory of our Lord in His sovereign deeds. The Bible commands all of us to believe. Is it right to answer, Lord, I can not? How did Jesus heal that man and how does the Lord work faith in our hearts?

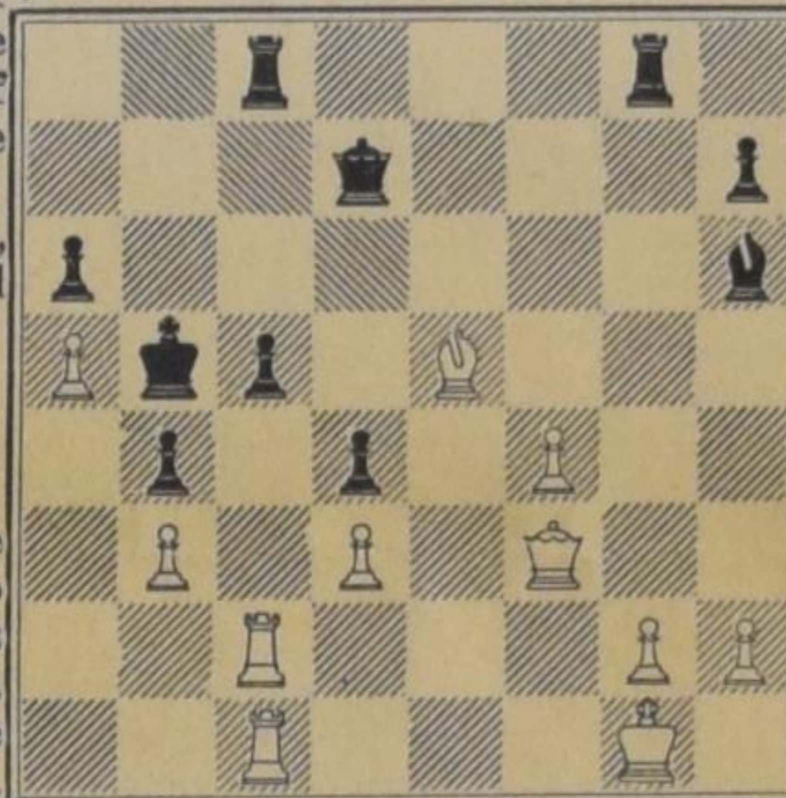
This fact of healing a person on the Sabbath made the chasm between Jesus and the leaders of the people final. They went forth and contacted the Herodians. Show the tragedy of this enmity, for the Herodians were the deadliest opponents of the Pharisees. Moreover, the statement proves that they could not do anything without help from the outside. Their only purpose was the death of Jesus. To attain that they were willing to bring every sacrifice. The story ends in dark shadows. But make sure you tell your people that the work Jesus has done and the words He has spoken are a shining and comforting light.

Let's Play Chess

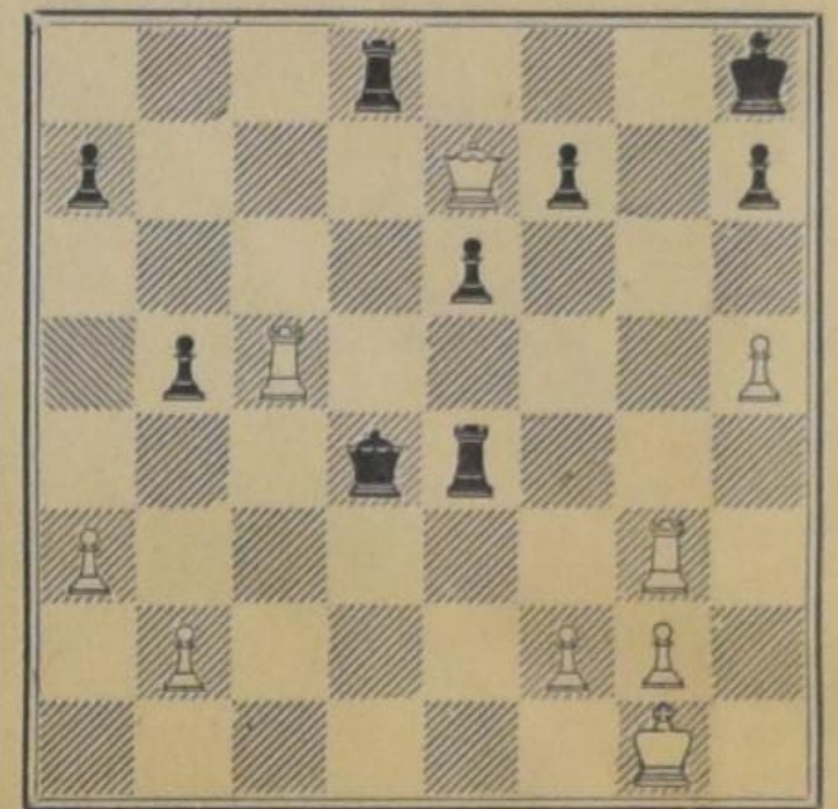
[Editor: Mr. C. HESS]

TWO ENDGAMES

In chess literature many positions can be found, taken from real games which demonstrate one or another brilliant way in which white was able to win. Today I would like to give you two of such examples. Both of them might give you some idea which you could apply to a real game you may play some day.

In the first diagram white is rather far advanced. He has a chance to mate the black King at QN7, and he can also mate him if his Rook takes the Pawn at B5. However, the first step cannot be taken because of the black Queen, nor the second step because of the black Rook. This consideration leads white to his first move by which he simply cuts the lines of communication of the black Queen and Rook in their crossing point B7. Just there white places his Bishop, 1. B-B7!! Now both white moves are possible, 2. Q-N7 mate as well as 2. RxP mate. If the black Queen takes the B, white forces the Queen to leave the 7th rank by 2. RxP ch, QxR (forced) and mate follows. If the black Rook takes the B, the same happens with the Rook, which must leave the B-file. White plays 2. Q-N7 ch, and after 2. —, RxQ, mate follows by 3. RxP. This is a kind of geometry in chess, using lines and making calculations. But don't you think it is interesting? And you can learn something from it too.

The second diagram shows the black pieces faithfully defending the King against dangerous white attacks. At a first glance it is not clear how white can win in a few moves. But there are some indications. Imagine that the black Rook would leave the 8th rank, or that the black Queen would leave the diagonal QR1-KR8. If that would happen, mate would follow immediately. These two black pieces are forced to stay where they are. Now white finds an exceedingly good move to completely disturb the carefully established black defence. The game goes as follows: 1. R-Q5!!, PxR; 2. QxR ch and mate. If black would have played 1. —, RxR, mate would have followed too. The Queen could not take the Rook either for in that case white could have played 2. Q-B6 mate. What do you say? Is it simple? Well, try it yourself the next time!

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad,

I am a 17-year-old girl from Nova Scotia and would like to correspond with a boy between 17 and 20 years old. I am a member of the Chr. Ref. Church and attend Y.P.S. I have blue eyes, brown hair and enjoy most sports. I am in grade 11. I would like a letter from a boy as I enjoy writing.

Lynda.

Dear Con and Ad,

I am a 17-year-old girl from Nova Scotia and would like to correspond with a boy between 17 and 20 years old. I am a member of the Chr. Ref. Church and Y.P.S. I have blue eyes and blond hair. I enjoy all kinds of sport and music. I would be pleased to hear from some one.

Cindy.

As we have received the address from Jennifer, boys and girls who like to correspond with her, can send their letters to us.

Con Fidential.
Ad. Viser

PARALLELS

(Continued)

motor convoy was on its way from West Germany to West Berlin. Nearing the capital the convoy was stopped by the Russians, who demanded that the men climb out of their trucks to be counted. When the commander refused, the Russians stopped the whole convoy.

This was great news. We were all a little shocked. It went so nicely. The two giants smiled at each other. Business transactions were made to feed the hungry Russians. Nuclear tests were drastically reduced. And then, out of a clear blue sky, this incident. Hadn't we thought that the split between Russia and Red China pressed Moscow to move into the direction of the West? Or had we deceived ourselves again?

There is no doubt that a rift has been created between Russia and its Chinese counterpart. The differences between the two are deep, that is ideologically speaking. Nevertheless, a high ranking Communist from China told the world recently that it is foolish to think that anyone can separate the two communist comrades. Those two, Russia and China belong to one another, and they stick together, in spite of their arguments.

News of this kind does not put our minds at peace. We could probably bear it easier if news from other sources would be tranquilizing. But it isn't. Even the best friends in the world, the U.S. and Canada, shrug shoulders. The trusteeship over the great-lake-unions, which Canada wants to establish, is a cause of deep concern to both the governments.

Chiefs of police have met recently. It is not revealed what these men have talked about, but a press relaese was issued that apart from the rapidly increasing traffic, the mushrooming crime on this continent is a matter of grave concern to the police. It is running out of hand! The police forces cannot keep pace with it.

It would not be difficult to go to other countries in order to witness lawlessness, political corruption, paralyzing strikes, and what have you. You read it in the paper, you hear is on the radio and T.V., and thanks to the speed of our times, you don't have much time to ponder. Otherwise not many of us would be able to withstand all the misery and tragedy.

Do we have an answer to all this? What is our respond as christians? Can we say that this is the expression and the logical result of sin? True as it is, it does not say much. This has been said so frequently already that the word is worn out. What of it, if we do agree that this is all sin? Does this help cure the situation or does it prevent the difficulties? Does it even comfort us ourselves?

Whoever is acquainted with the Bible knows that the people of Judah were taken away captive to Babylon, long after their brothers of Israel had to cross their borders in exile. These stories we find in the Old Testament. Nowadays it takes some courage to refer to the Old Testament. People find it more convenient to live by the New Testament. There are even preachers of the gospel who find it proper to tell the people to skip the Old Testament stories altogether. They do not do you any good, they say.

Nevertheless, we want to refer to the Old Testament. If we want any proof of the unity of human history, we should read and study the Old Testament carefully. It is church history and world history at the same time, and you can draw significant parallels from that time to our very own days.

The people were brought to Babylon. In exile. But on the whole people did not mind so much. They did not have to spend their time in jails or in labour camps. Daniel for instance had an important position among the elite at the palace, even before he explained the king's dreams. And later on Nehemiah was the manager of the wine cellars of the king. And in about the same time we read of Mordechai, who was daily at the king's palace, and after the trying episode for the Jews, this man was second in rank to the King Ahasuerus. We get the impression that many Jews were rather well to do in their exile, even to such an extent that when Nehemiah wanted to go back to build Jerusalem, not every one of them by far was willing to join him.

Were they really in exile? It seems that here we touch upon the real point. To many their life in exile was better than that in the "old country". It did not bother them anymore that they had lost their place of worship. The church had been removed from its place, but it did not hinder them anymore. They were surrounded by the pagan culture of those days (and a culture it was!) and there was no room for their own Divine culture, but this did not make life less pleasant for them. They had come to the point that even prominent people betrayed the faith of the fathers. Think of Mordechai who told Esther not to tell anyone that she belonged to the chosen people of God. If she let on, she might forfeit her chance to become the queen of a pagan king!

It seems to be a big jump from that time to ours, but is it really? Do we as christians feel that we are strangers here? Does it bother us that the god-less culture of our time does not feel any influence from Christ-centered culture? Is there any recognition of the Ruler of all, Jesus Christ in the world? Does it hinder us that the church is tolerated only in private, personal matters, but that there is no room for a witness for Christ on the marketplace?

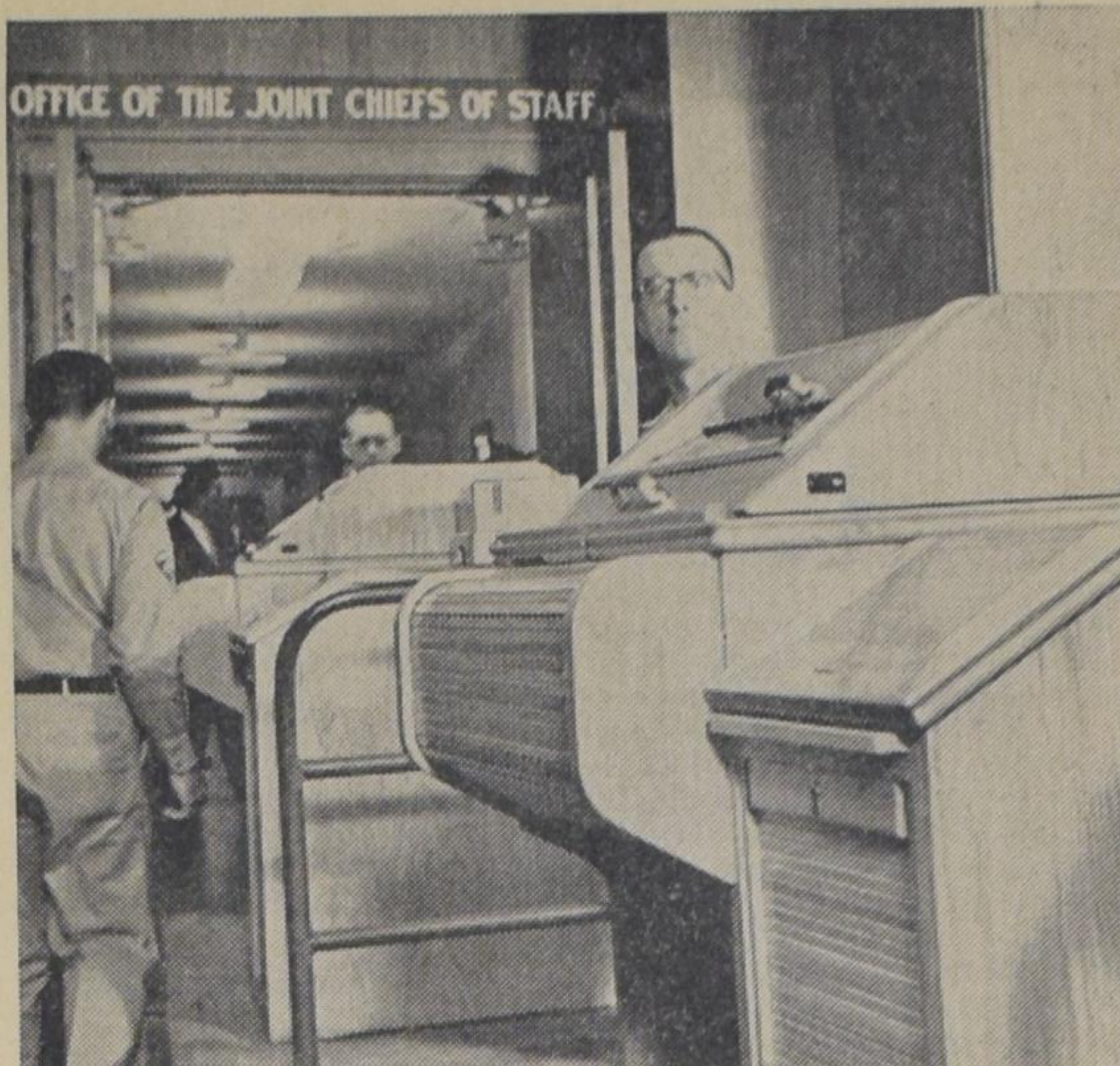
To be sure, there are people in our days who feel burdened that the church does not speak the word of its Master. There are people who experience that the church undergoes punishment, because the voice of the church is silenced. There are those people nowadays, just as there were people in the olden days, who stood for their convictions. Daniel prayed with his face towards Jerusalem, in spite of the orders to pray to the image only. His three friends dared to enter into the fiery oven instead of bowing to the idol. These man dared to abstain from the food of the palace, instead of trespassing their religious limitations. And Nehemiah could not get his face into a smile, because he knew that the culmination point of his love and devotion to his God, the temple in Jerusalem, was ruined. Those people felt the exile and the punishment, and so there are people in our day who feel it. But the church, the christian church as a whole?

There is news in the world, much news. Only listen, because God is speaking in this news. He is not only punishing his world, he is also, and in the first place seeking His church, the people He called to be His servants, whether they will speak His words.

This is our tragedy as christians in the twentieth century. We live in a world which is finished with God. We live amidst a culture who denies Him. And we do not even feel the lack of our own culture, our own style. We join ranks with the world round about, and we have restricted our religion to a matter of personal concern with no touching points with the outside. We live in exile, and do not notice it.

There is news in the world, much news. Our means of communication provide us with more news than we can stomach. This means that we would be in a better position to understand the messages of God, coming in through the news. If we as christians do not hear these messages, who will? If the church does not claim all the world and all of life for God, who will?

D. Farenhorst.

READY IN TIME?

The telex machines for the special connection with Moscow have been installed in the Pentagon in Washington. The intensity of their use will largely depend on the relationship between the East and the West, which has worsened since the recent Berlin incident.

FREEDOM GONE WILD

In The Trentonian of September 30th, 1963 the editor Mr. R. C. Cornish wrote the following editorial under the above mentioned title. We publish it here with the consent of Mr. Cornish, as we think that it will be of interest to many of our readers.

"In Sacramento, California, it has been declared that the grace repeated by school children at their milk break violates the United States constitution.

If this does not reduce the opposition to school prayers to the absurdity which characterizes much of the argument used against them, it ought to.

God is great, God is good;
Let us thank Him for our food.

This is the prayer which has led a county official to say that it is unconstitutional. What denomination, pray tell us, does such a prayer offend? Or it is merely that praying as such offends the sensibilities of some people? If this trend continues, are public schools to become God-less?

Of course that is not in Canada. But the same vocal minority which is subverting the Christian foundations of education in the United States is whittling away in Canada, with the same end in view. God is not to have a place in schools. Nothing positive is to be done religiously. Comparative religion may be taught, but anything which sounds Christian, or even monotheistic, is to be declared a violation of religious freedom. To couple the words religion and freedom in such an atmosphere is to do violence to both.

It is disgusting that thinking people have allowed themselves into being bamboozled out of religious exercises in the schools in the name of this sort of thing. If it continues, those who want to acknowledge God in education will have to join the ranks of the private and separate schools. For the public schools of nations which purportedly are Christian democracies are fast being dereligionized, to say nothing of deChristianized, in the name of so-called freedom.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

POWER UNLIMITED

By Dr. V. R. Edman,
President, Wheaton College.

This generation has witnessed such an outburst of physical power in the unlocking of the atom and in the harnessing of electronics that we are not surprised by anything the physical scientists produce. Atomic energy, hydrogen bombs, electronic computers, intercontinental ballistic missiles, space travel, moon probes we witness, and hardly wonder, what next?

Many of the products we buy daily in the supermarket or in the drug store never existed ten or even five or less years ago; and there is no telling what will appear tomorrow. In all this display of scientific development and expansion of power we may be inclined to forget that mankind in days past has produced an ever greater power. It was the power which unlocked the minds of men and made available the spread of information wherever mankind had learned to read. Thomas Carlyle spoke reservedly in **Past and Present** when he declared that "He who first shortened the labor of copyists by a device of **Movable Types** was dispensing hired armies, and cashiering most Kings and Senates and creating a whole new democratic world: he had invented **the art of printing.**"

There are devices for measuring the tremendous potential in output of energy from any physical power produced by man, prodigious as that may be, but who can measure the impact of Gutenberg's invention of the printing press? By a mechanical device which to us seems absurdly simple — by an idea which may not seem novel to us, much less world-shaking — the first crude printing press of the fifteenth century and the use of movable type made available the expansion of knowledge beyond our power to comprehend or to measure.

It is significant that Gutenberg's first product was the Bible. That printing proved to be the beginning of a worldwide flood of God's Word published by Bible societies in many lands, with the Book of Books translated in whole or in part to more than a thousand tongues. In its train over the centuries followed a flood of good books which continues to increase today. A world without books is unthinkable to us, and yet such was largely the case a half-millennium ago.

To be sure, wicked men have likewise learned the value of the printing press and the printed page. Just as the Scriptures and good books have been multiplied by the millions, so wickedness, depravity and darkness have been by evil literature. In many parts of America and elsewhere, vile and vicious books are being made available, especially to young and inquiring minds. The printing press, like atomic energy, has infinitely vast potential for good — and likewise for destruction.

The contest between the great nuclear powers of the world with their atomic and hydrogen bombs is not as important for the future of mankind as the contest for the minds of men in the battle of books. The demand for books, any kind of books, is enlarging at a breathtaking rate. Literacy is increasing rapidly in most parts of the world; **but what will the newly literate peoples of the earth read?** The enemies of mankind are alert to make available attractive literature to these unsuspecting peoples. What is the Church doing to bring the message of salvation and the truth of God to these multitudes?

The future of the world lies far more largely with books than it does with bombs. For all of our modern inventions and Twentieth Century development of power, the pen is still mightier than the sword. The call of the hour for God's people is the Spirit-anointed heart and head, the ready hand, the printing press, along with willing hand and feet which will get God's Word and good books to our bewildered generation.

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(9)

To the right of the spot on which the little girl stood dreaming, the town stretched away from the smithy. Here and there, along the rutted country lane, small fields and patches of woodland showed where some suburb-dwelling farmer, like R. P. himself, still clung to his country ways. To the left, Chris could see the low blue of distant hills, with the scrub covered prairie rolling between.

She'd once asked Annie about those hills.

"They're the Far Blue Mountains, honey," the fat woman had assured her. "That's what I call them, the Far Blue Mountains."

And so to Chris, they were the Blue Mountains, forever after. No snowcapped peaks of later years could ever hold for her the illusory glory of those Blue Mountains rising a little above the gently swells of the Texas prairy. What did it matter that the years proved them to be merely low, dusty, treeless mounds? The treeless mounds were not the Blue Mountains. For the Blue Mountains were invincible, forever high and lovely, forever ahead, dreamlike and unattainable. They would always be there.

Now, Chris stood looking into the distance with absorbed eyes. "Let us go over the Blue Mountains, Eva," she whispered. "I ain't a-scared, if you ain't."

Eva wasn't a-scared either; so the two of them strolled hand in hand across the road, out of sight of Jansie, and into the low woods of scrub oaks.

The mysterious cowpath that twisted between the mesquites and scrub live oaks was already alive with the minutiae of the springtime. The baby grass peeped tentatively out of the anxious arms of earth. Even the cautious mesquites were beginning to trust the relaxing coaxing of the warm March wind with a misty film of faintest green. Now and then, Chris came across an ambitious daisy, pushing ahead of his fellows, and puffing with little-girl seriousness, she would stoop and pick it. A limp bouquet gathered size in her clutching fingers.

The Blue Mountains were no longer in sight, hidden behind the enclosing walls of woods, but Chris had already forgotten them.

A cottontail darted across the pathway ahead of her, and the little girl stood still in terror. "What was that?" she asked Eva.

"That was just a cotton-tail bunny rabbit," Eva assured her: "He won't hurt you atall, Chrissie."

Relieved, Chris went on, and presently, she found some tiny, red cactus berries sticking up ripely from their pincushion of a bed. She ate them, and felt at home again.

The path was cool to her feet, except in the sunny places. In one of the sunny spots, she sat down for a while, and she and Eva built a little outlined house with the smooth prairie pebbles.

"There now, Eva," Chris told her playmate, "there's the kitchen and the bedroom and the smithy and — and — all."

Eva nodded and looked interested, then pointed an invisible hand at the outline. "And a stove for Jansie to cook on," she suggested.

Chris sat back, and smiled at this wonderful suggestion. "Oh my," she said respectfully, "you think of nice things, Eva!" She put a flat piece of mesquite bean in a corner of the pebble kitchen. "There's the stove, right there."

Eva smiled mysteriously, and threw back her golden curls. "Come on," she said. "Let's go walking some more. I'm tired of this old playhouse, anyway."

Chris stood up and scratched herself where the grass had tickled. She kicked at the pebbles. "Me too," she agreed with Eva. "Let's us go on.'

Living hand in invisible hand, the two of them went on down the path.

Suddenly, the springtime became a scent, an essence. Amazed, Chris stopped short in the pathway, sniffing the air. "What's that?" she asked Eva, but forgetting to listen for Eva's answer, she rendered her friend completely dumb.

Slowly, drawn by a scent, her bare feet moved. It wasn't flowers. She looked at the limply patient daisies in her fist with contemptuous eyes. They couldn't smell that way! It wasn't the trees. The new leaves never gave off that loveliness. It was getting closer and sweeter. Then a quick breeze blew the wonderful smell away. Chris stood still in dismay. But the breeze blew by, and the scent came back.

There it was again, still closer. Then, as the pathway poured itself into a sunny, round glade, Chris knew that she had found it. It was a tree, a tree with no leaves, but with that heady intoxication falling about her from small, white clustered petals.

Drunk with springtime, Chris set Eva down under a tree and forgot her. "I'm gonna play," she told Eva as she consigned her to the role of audience. I'm gonna play like I'm a picture girl."

She paused to think. Her clothes weren't right. The picture of the beautiful lady in Annie's book didn't look like the grimy fadedness of her calico dress. That lady didn't have much of anything on.

Absorbed, Chris studied for a moment, then squirming to reach behind, she unbuttoned the dress and let it slide to the ground. Her dingy bleached flour-sacking drawers and panty-waist caught the sunlight. Panting at her own temerity, she folded the dress and laid it with the daisies beside Eva.

Then, remembering the cottontail, she tried a few running steps. That was fun, and she felt light and free in her panties. With a little twirl, she remembered the picture in Annie's book, and knew the feel of pink silk and spangles. Her dark brown hair blew lightly, as she spun across the sunny glade.

With one long breath, she drew in the springtime, the showering sweetness of the wild plum over her head, the Blue Mountains waiting in the distance, the running cottontail rabbit, even the disappointing daisies. She was a part of them all — and they of her. Her round babyish arms waved in delight, and she flew about in the sunshine.

Hidden by the dried heights of the winter grass, Willie lay outside the glade, watching the childish activity. His shotgun lay beside him, forgotten. The rabbits he came to find could go on their way, unmolested, for Willie was absorbed as he had never been absorbed in all his eighteen years.

Silently, he had lain watching as Chris had taken off her dress and had laid it on the ground. Guiltily, he had watched, waiting for whatever was to be next. Now, his eyes followed her antics, even as they had followed the animals in the scrub of the prairie. He lay very still, absorbed and silent.

Slowly, but with the inexorableness of nature, the will of the big body pressed itself against the dimmed mind.

"It's just Chrissie a-playing," he whispered to himself in unwilling argument. "She's just a-playing."

But the game went on, and faster and faster flew the tiny figure in the panties and waist.

Willie stirred uneasily and licked his lips.

Exhausted at last, Chris dropped to the ground and lay, panting joyously. That was fun! She liked this game. She really did. Remembering Eva, she looked over to the tree. "Don't you wish you could do that, Eva?" she bragged in a whisper. "I can do it good!"

Back in the bushes, Willie rose uneasily to his hands and knees. With eyes fixed, trance-like, upon the glade, he moved slowly forward.

Chrissie lay still, unconscious of any presence, save that of the invisible Eva.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Dresden, Ont., Lindsay, Ont., Orangeville, Ont. en Fruitland, Ont., Dr. L. Praamsma te Grand Rapids, Mich.

te Oshawa (Zion), Ont., L. Slofstra te Clinton, Ont.

Bedankt

voor Fruitland, Ont., B. Boelens te Saskatoon, Sask.

voor St. Catharines, Ont., J. Piersma te Grand Rapids (Grandville) Mich.

FREE CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te London en Mitchell, Ont., G. Bilkes te St. Thomas en J. P. v. d. Boomgaard te Sneek (Holland).

OUDERLINGE CONFERENTIE CLASSIS TORONTO CHR. REF. CHURCH

Voor de Classis Toronto van de Chr. Ref. Church is een ouderlingen conferentie belegd op zaterdag 26 oktober 1963 in de Chr. Ref. Church van Barrie, Ont.

In de morgenvergadering, die om 10.15 uur v.m. begint, zal een ouderling van Newmarket spreken over "Is de Catechismus-prediking vandaag nog noodzakelijk?" Na de (gratis) lunch zal ouderling H. De Jong van Barrie een causerie houden over "De ambtsdrager en het gebed."

Zoals voorheen zullen de discussies in verschillende groepen gehouden worden.

DOOR HET EVANGELIE OVERWONNEN

In Moskou, zoals pas nu bekend werd, is in de afgelopen zomer een verbazingwekkende geschiedenis voorgevallen. De Russische toneelspeler Alexander Rostowzew legde gedurende een voorstelling in het Staatstheater te Moskou op het toneel een moedige belijdenis van het Evangelie af. Alles is natuurlijk geprobeerd om deze opzienbarende geschiedenis geheim te houden, maar een zo moedige daad laat zich op den duur niet geheim houden.

"Chris und Welt", (nr. 37-1963) bericht daarover:

Op het programma van het Moskouse Staatstheater stond een stuk, dat onder de titel "Christus in rok" de religie en in het bijzonder het christelijke geloof bespottelijk wilde maken. De bekende toneelspeler Alexander Rostowzew, een sinds lange tijd betrouwbare en geëerde Marxist, was de oorzaak dat deze opzet niet slaagde en dat de atheïstische propaganda een boemerang bleek te zijn. In een scène, gestoffeerd met alle kenmerken van een verafschuwenswaardige kerkelijkheid en een verlopen priesterdom, moest hij de eerste twee verzen uit de Bergrede uit Mattheus 5 lezen en dan het Nieuwe Testament en zijn priesterkleed weggooien met de woorden: "Geef mij mijn rok en hoge hoed maar". Rostowzew las de eerste verzen, maar gooide daarna het boek en de toga niet weg, maar las verder: Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden". Hij hield ook toen niet op, maar droeg met ernstige en duidelijke stem alle 48 verzen voor. Aan het einde sloeg hij echter het kruisteken en riep uit: "Here gedenk mijner, wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt". Sinds die dag werden alle verdere voorstellingen afgelast en Rostowzews naam verdween van het toneel. (ICN)

TEKENS

avondrood —
licht rose teint
kleurt de wolken,
als de zon verdwijnt —

morgenrood —
fel rode teint
kleurt de wolken,
als de zon verschijnt —

avond en morgen
komen en gaan —
tot eens in de
wolkenhemel —
Jezus zal staan.

V—

NIEUW SCHOOLGEBOUW TE DUNCAN, B.C.

Kan tevens dienst doen als kerkgebouw

Bij de aanvang van het nieuwe schooljaar worden de kinderen van onze gemeente nu onderwezen in de nieuwgebouwde church hall. Bijgaande foto laat zien hoe het gebouw er uitziet.

Werden de lessen voorheen gegeven in de basement en de consistory room van de kerk, al spoedig bleek dat wij daar uitgroeiden. Zo werd een terrein naast de kerk aangekocht en na ruim een jaar van noeste vlijt kon de hall in gebruik worden genomen.

Het gebouw bestaat uit drie grote rooms, gescheiden door vouwdeuren, zodat het ook voor grote meetings gebruikt kan worden. Verder een ruime kitchen en washrooms en een kamer voor de teachers. Het ligt in de bedoeling dat deze kamer t.z.t. tevens als consistory room gebruikt zal worden. Het speelterrein is vlak gemaakt en uitgebreid. Al met al, een hele verbetering voor de Duncan gemeente.

Het waren Mr. J. Berends en Mr. W. Wiersma, die met de uitvoering van de bouw waren belast. En die uitvoering was niet zo eenvoudig. Veel moest er gedaan worden in hun vrije tijd, maar het is gelukt. Met de hulp van free labour mogen ze trots zijn op de prestatie welke ze hebben geleverd. En niet alleen zij, onze hele gemeente. Veel vrije tijd is er besteed om het gebouw klaar te krijgen. De achtergrond van dit alles was: het geven van christelijk onderwijs aan de kinderen van de gemeente in een gebouw, dat aan alle eisen voldoet. Als gemeente hebben we de noodzaak daarvan verstaan en kon door opoffering van tijd en geld het plan ten uitvoer worden gebracht.

We hebben het woordje "trots" genoemd. En dat was terecht. Maar uiteindelijk hebben we niets meer gedaan dan van ons gevraagd wordt. Het gaat om de jeugd. Dat die op grond van de doopbelofte wordt onderwezen in de "voorzeide" leer. En de ouders de roeping hebben om in de weg van het Verbond hun kinderen op te voeden in de vreze des Heren. Die roeping heeft onze gemeente verstaan en ten uitvoer gebracht.

Dan valt alle trots weg. Dan danken wij God dat wij door eensgezindheid dit doel mochten bereiken. Moge het zijn tot Zijn eer, tot heil van de gemeente van Duncan.

V.

Inauguratie van drie Professoren aan Calvin Theological Seminary

Vrijdag 1 november zullen drie hoogleraren aan Calvin Theological Seminary te Grand Rapids, Michigan, inaugurele redevoeringen houden ter gelegenheid van hun benoeming voor onbepaalde tijd, welke benoeming geschiedde door de synode 1962 van de Christian Reformed Church. De drie hoogleraren zijn professor H. Dekker, belast met onderwijs in de zendingswetenschappen, professor dr F. H. Klooster, hoogleraar in de systematische theologie, en professor dr M. H. Woudstra, die de vakken van het Oude Testament doceert.

PROF. DEKKER

Professor Dekker werd 45 jaar geleden te Chicago geboren. Hij studeeerde aan Calvin College en aan Calvin Seminary, werd kandidaat in the theologie in 1942 en werkte vervolgens een jaar als predikant onder de militairen. In 1943 trad hij in dienst van de U.S. Navy als chaplain en diende vervolgens in de Pacific tot 1946. Hij zette zijn studie voort aan Union Theological Seminary te New York en diende van 1947 tot 1950 de Christian Reformed Church te Inglewood, N.J., nadat hij tevoren een jaar aan Calvin College als **associate professor in Bible and** Speech verbonden was geweest.

In 1950 ging hij terug naar zijn geboortestad Chicago om zich als evangelisatiepredikant te verbinden aan het Back to God Hour van de Christian Reformed Church. Telkens gedurende de zomermaanden heeft hij die vier jaar voor de radio gesproken. In 1954 werd Rev. Dekker benoemd tot Dean of Students aan Calvin College en het daaropvolgende jaar werd hij benoemd aan Calvin Theological Seminary. Professor Dekker heeft in de loop der jaren artikelen geschreven voor **The Banner, Calvin Forum, Reformed Journal** en **Christianity Today.**

PROF. KLOOSTER

Prof. dr F. H. Klooster werd 23 december 1922 te Munster, Indiana, geboren. Hij studeerde aan Calvin College en Seminary, waar hij de graad Bachelor of Divinity verwierf. Hij studeerde vervolgens enige jaren aan Westminster Theological Seminary te Philadelphia, verkreeg daar de graad Master of Theology, en rondde tenslotte aan de Vrije Universiteit te Amsterdam zijn academische studie af met de verdediging van een proefschrift "The Incomprehensibility of God in the Orthodox Presbyterian Conflict." Hij was vervolgens anderhalf jaar verbonden aan de gemeente van Champaign-Urbana, Illinois. In 1953 werd hij aangezocht om als lector op te treden voor het vak systematische theologie aan de Theologische Hogeschool. Van 1954 tot 1956 was hij als **associate professor of Bible** verbonden aan Calvin College. In 1956 volgde zijn benoeming tot **associate professor** aan Calvin Theological Seminary om les te geven in de systematische theologie. Gedurende het academisch jaar 1950-1960 verwisselde professor Klooster de katheder te Grand Rapids voor een collegebank te Basel, de stad waar prof. Karl Barth zijn colleges in de kerkelijke dogmatiek gaf. Na zijn terugkeer in de Verenigde Staten hield prof. Klooster enige lezingen over Barth, en later gaf hij een boek uit over hetzelfde onderwerp onder de titel "The Significance of Barth's Theology".

Prof. Klooster schreef in de loop der jaren ook artikelen voor **The Banner, The Presbyterian Guardian, Bezinning, Torch and Trumpet** en **Westminster Theological Journal.** Ook de Christelijke Encyclopedie van de uitgeverij Kok te Kampen bevat enige kopij van zijn hand.

Professor Klooster schreef bijdragen voor een tweetal boeken, t.w. **Basic Christian Doctrines** en **Christianity and Modern Theology,** en een monografie onder de titel **Calvin's Doctrine of Predestination.**

PROF. WOUDSTRA

Prof. dr M. W. Woudstra werd 23 juli 1922 in Nederland geboren. Hij studeeerde aan de Theologische Hogeschool te Kampen, en zette vervolgens zijn studie voort aan het Westminster Theological Seminary the Philadelphia, waar hij de graad Master of Theology verwierf. Van 1949 tot 1952 was hij verbonden als docent voor Hebreeuws aan de Theological Seminary van de Reformed Episcopal Church te Philadelphia.

Van 1952 tot 1955 was hij verbonden aan de Third Christian Reformed Church te Edmonton, Alberta. In 1954 en 1955 studeerde hij gedurende enige tijd aan de Vrije Universiteit, waar hij zijn doctoraal examen in de theologie deed. Drs. Woudstra werd in 1955 benoemd tot docent aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church te Grand Rapids, Michigan.

In het voorjaar van 1961 verwierf professor drs Woudstra de titel van doctor in the theologie aan het Westminster Theological Seminary, waar hij een proefschrift "De Ark van het Verbond" verdedigde. In de loop van 1964 zal dit werk worden gepubliceerd bij het Presbyterian and Reformed Publishing House te Nutley, N.J., U.S.A.

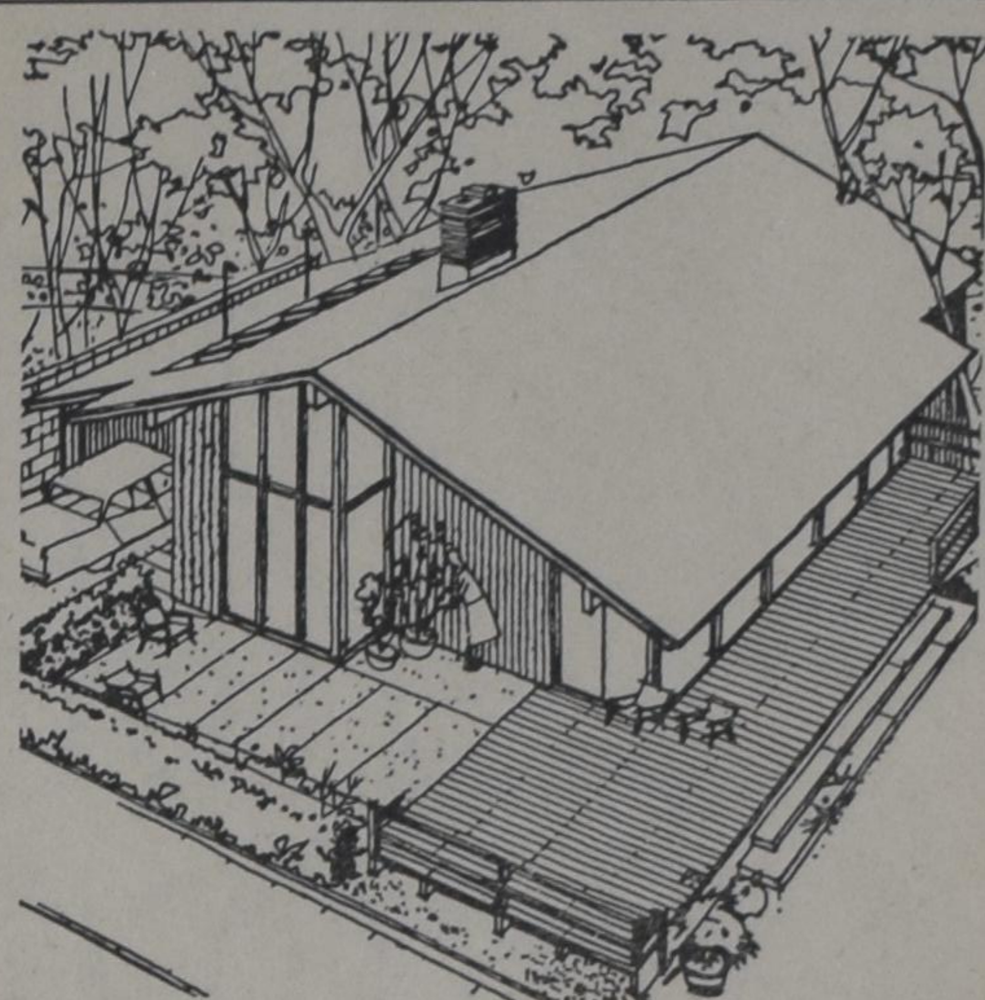
Professor Woudstra is oprichter en hoofdredacteur van het Engels-Nederlands-talige blad **Church and Nation.** Behalve talloze artikelen in de kerkelijke pers, waarbij inbegrepen het maandblad **Torch and Trumpet** en het **Westminster Theological Journal,** schreef hij ook bijdragen voor de **Holman Study Bible** en voor de **Biblical Expositor,** een driedelige bijbelverklaring, een uitgave die bij de **Holman Study Bible** behoort.

In 1960 publiceerde professor Woudstra een monografie onder de titel **Calvin's Dying Bequest to the Church,** een kritische beschouwing van Calvijn's commentaar op het boek Jozua.

A.V.

ROMAN SHIP SALVAGED FROM THE THAMES

The wreck of a Roman ship dating back to the 1st century A.D. is being salvaged from the River Thames, in the heart of London. The age of the ship, said to be unusually well-preserved after nearly 2,000 years under water, was revealed by a bronze coin bearing the image of Emperor Domitian (81-96 A.D.) found beneath the mast. The coin had evidently been placed there as a token to bring good luck. A large section of the mast, timbers 25 feet long and oak ribs, some of which weigh about a quarter of a ton, will be brought to the surface if the wood is in good enough condition. The ship will be reconstructed in London's Guildhall Museum, where it will offer impressive evidence of Roman times in Britain.

SOKA GAKKAI

Soka Gakkai is de naam van één der vele, niet-christelijke secten, die Japan dreigen te overwoekeren. Het is daarvan de meest agressieve anti-christelijke beweging, en staat als politieke macht op de derde plaats in de staat.

In het jaar 1937 werd door twee onderwijzers, die tot de Nichiren-secte behoorden, een kleine vereniging gevormd. Zij beoogde opvoedkundige doeleinden en stond op Boeddhistische grondslag.

Het getal der aanhangers groeide snel en bedroeg in 1941 3.000.

De vereniging, die toen nog een andere naam droeg, gaf ook een tijdschrift uit.

Eén der leiders, Toda, die in de oorlog gevangen genomen was en in 1945 weer vrijgelaten, werd de leider van de secte. Binnen enkele jaren traden 5.000 families als lid toe. Toda oefende een buitengewoon grote persoonlijke invloed uit op zijn aanhangers en toen hij in het jaar 1958 stierf, geloofden velen dat de beweging ineen zou storten.

Dit was echter niet het geval. Toda liet 750.000 aanhangers achter en sinds die tijd zijn daar ieder jaar 400.000 bijgekomen.

Dit zijn enorme getallen als men bedenkt dat het aantal protestantse christenen in Japan op in totaal 400.000 geschat wordt.

De Soka Gakkai stellen zich ten doel de hele wereld tot hun geloof te bekeren. Zij beweren dat in de Verenigde Staten 3500 families lid zijn, verder in Zuid-Oost Azië 2.000 en in Zuid-Amerika 600.

Het gaat hier echter meestal om Japanners, die in het buitenland wonen. De macht van de politieke partij van de Soka Gakkai is zeer groot. Zij hebben het voornemen op democratische manier politieke macht te verkrijgen en om dan hun wil en geloof aan alle anderen op te dringen.

Wat dit geloof werkelijk is, is moeilijk te zeggen. De beweging valt alle andere godsdiensten aan en staat geen andere toe dan de hare. Niet eens de verwante secten met Boeddhistische grondslag worden erkend. Vooral het christendom wordt aangevallen en als ouderwets en minderwaardig gekenmerkt.

Rationalistisch denken ligt aan de Soka Gakkai ten grondslag, ofschoon hun geloof ook mystieke trekken heeft. Een God als Schepper wordt volkomen ontkend, evenals het bestaan van een persoonlijke ziel.

De grote leider Toda beweerde door de verlichting die hij ontvangen had, de zin van het lijden en de overwinning op de dood gevonden te hebben. Hij had een bijzondere methode om de mensen tot zijn -secte te bekeren, de z.g.n. shakubuku, uitgewerkt.

De Soka Gakkai oefent nog steeds een grote macht over haar aanhangers uit. In de pers werd bekend gemaakt dat ontevreden aanhangers, die de beweging wilden verlaten, bedreigd en in vele gevallen zelfs mishandeld werden.

De Soka Gakkai ziet kans de mensen bang te maken en zo voor zich te winnen. Hun fanatiek anti-christelijk programma heeft reeds meerdere malen tot incidenten geleid, daar christelijke evangelisatie-bijeenkomsten en godsdienstoefeningen door interrupties en vragen opzettelijk verstoord werden. (ICN)